

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

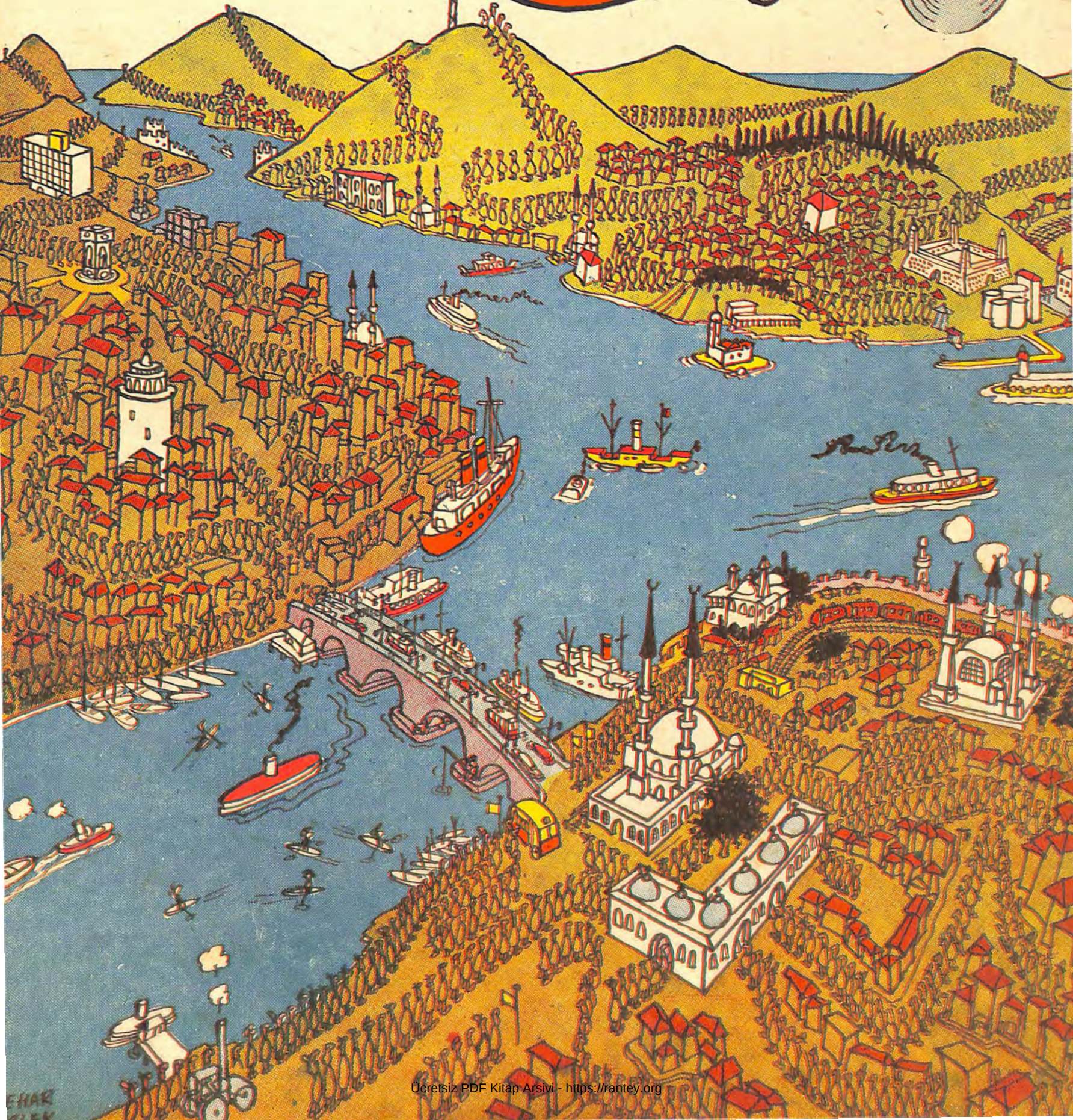
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

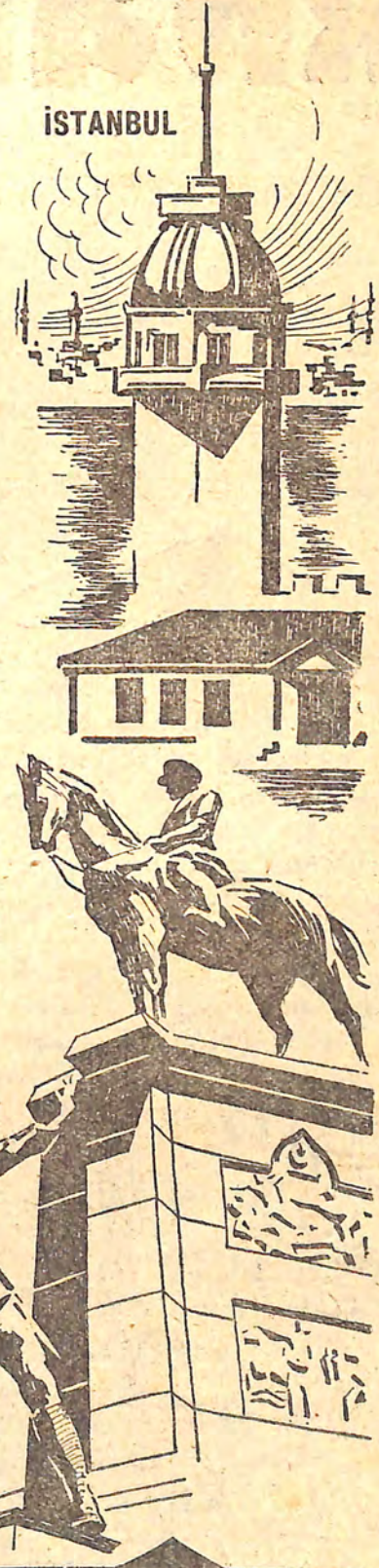
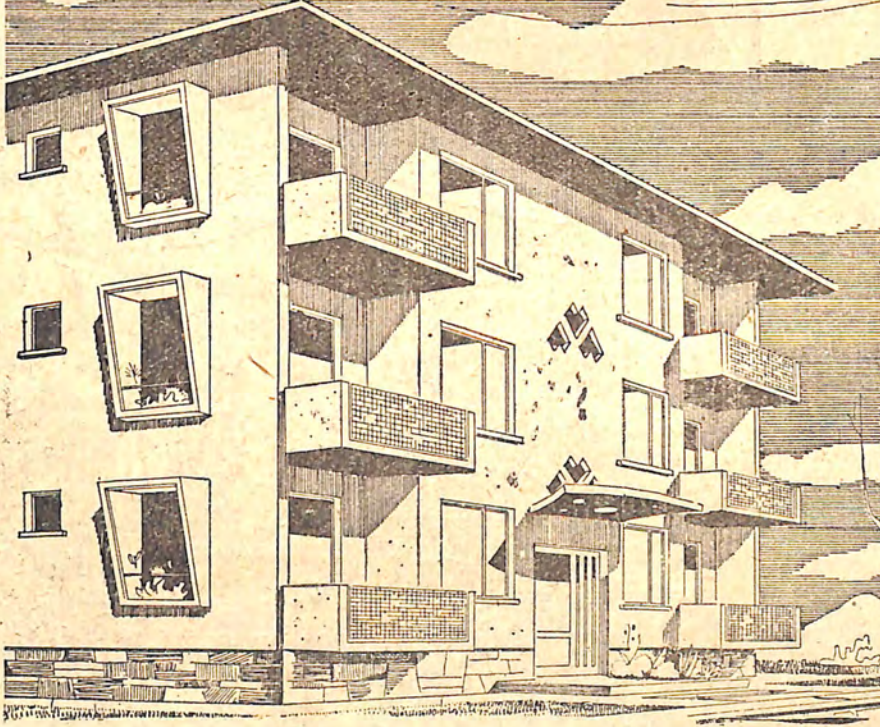
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Belediye Reisi İstanbul'un dertlerini
inceliyor. - Gazeteler -
Kemal Aygün — İyi ki ayağım yer-
de değil...

BU
40
APARTMAN DAİRESİ

**büyük
şehirlerimizin
en güzel
yerlerindedir!...**

ANKARA

BU 40 APARTMAN DAİRESİ, ANKARADA KAVAKLİDEREDE VE BAĞÇELİEVLERDE, İSTANBULDA GÖZTEPEDEDİR	BU 40 APARTMAN DAİRESİ TAM KONFORLU, SAĞLAM YAPILI, DEĞERLİ BİRER MÜLKÜTÜR	BU 40 APARTMAN DAİRESİNDEN HENÜZ İKİSİNİN SAHİBİ BELLİ OLMUŞTUR. 38'İ TALİHLİLERİNİ BEKLİYOR
--	---	---

1958 yılında: 40 APARTMAN DAİRESİ + BAĞÇELİ 2 EV + 1.250.000 LİRA = 2.5 MİLYON

TÜRKİYE **BANKASI**

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL

BAŞIMIZA GELENLER

Kâğıt fiyatlarına yüzde yüzelli zam yapıldı. (Gazeteler)

BAŞIMIZA gelenleri duydunuz mu dostlar?.. Kâğıt, hem de ne kâğıt, şu tıcanı derisi gibi tüylü, esmer kâğıt, kilosı yüz kuruştan, dünya rekorunu aşan bir yüksek atlayışla iki yüz elli kuruşa sığardı!

Sade kâğıt mı?... Ya döküm kurşunu, ya merdane tutkalı, ya baskı mürekkebi, ya kapak boyası, ya klişe çinkosu?... Bir gazeteyi, bir dergiyi, bir kitabı elinize alacak olgunluğa

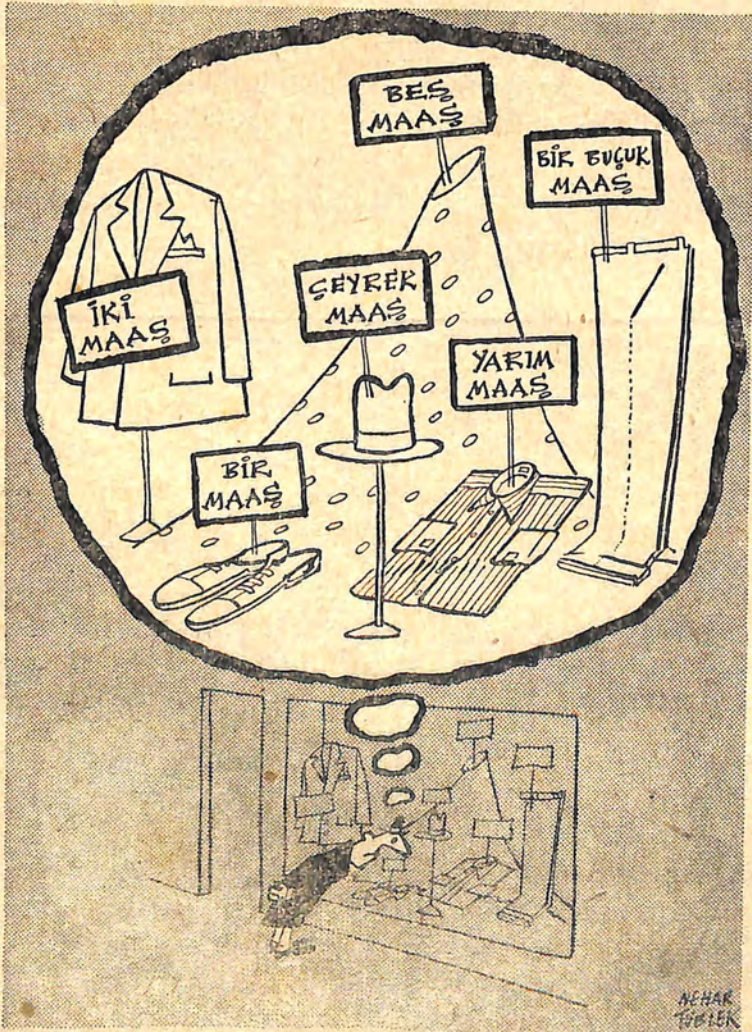
getiren ne varsa, dikmiş teline kadar hepsi, Hızır'ın asası değince bir silkinışte şehzade olan çoban gibi, iktidarın bir buyurtusu ile lâhzada boy atıp üç misli oluverdiler!

Ne zammı mı bu?... Yardım zammı! Avrupadan ve Amerikadan üç yüz elli dokuz milyon dolar alıyoruz ya, işte onun yarattığı ilk ferahlık!

Bizim yaşımızdakiler, büyük çoğunluğun rahat okuması, kolay okuması için nelere

«YETER»

YAZISIZ

katlanmadı ki?... Ömrümüz boyunca sağdan sola yazmağa alışık ellerimiz soldan sağa yazmağa çalıştı. Mahalle mekteplerinin yer sıralarında iki diz üstü sallana sallana ezberlediğimiz elifba, bir gecede alfabe oluverdi. Ertesi hafta, eski harflerle on sekiz bin basıklı Akbaba'yi yeni harflerle üç binde bulduk: Yâni, yüksek bir kâr tepesinden karanlık bir zarar uçurumunda... Bugünkü yüz binleri aşan büyük satışlar, o günkü cömert fedakârlıkların mükâfatıdır!

Kim derdi ki. Türk basını, harf inkılâbının otuzuncu yıldönümünü sevinçle kutlarken, bütün o güzel emekler, o güzel fedakârlıklar, haksız ve insafsız bir politika öfkesine kurban gidecek?

Bugün, 75 kuruşa aldığınız Akbaba, yarın, yüz kuruşa da

değil, ancak yüz elli kuruşa satarsak idare edebilecektir. Böyle bir parayı siz verebilir misiniz, bilmem. Ama biz, istiyecek kadar utanç duygumuzu kaybetmedik!

Biz, görülmemiş kalkınmalar diyarındaki bu görülmemiş zamları, kasalarımızdan değil, kursaklarımızdan vereceğiz. İstenen şey, yazarların, çizilerin, dizerlerin ekmeğidir!

Bu zam, Sıtkı Yırcalı'nın Sanayi Bakanı olduğu bir devirde yapılıyor. O Sıtkı Yırcalı ki, Vekâlet koltuğuna miting meydanından değil, Paris Üniversitesinden geldi.

Akbaba, aklın, mantığın, insafın, tekrar havalandığı yerlere döneceğine inanıyor. Bu zoraki iyimserlikle, ağlamamak için, yine gülmeğe çalışıyoruz!

Yusuf Ziya ORTAÇ

ANKARA İSTANBUL

Siyasî istekler!

Ankara Palas'ın bahçesinde altın köpüklü soğuk biralarını içiyordular. Yemyeşil çimenlerin karşısındaki masada oturanların hepsi de politika adamı, hepsi de mebusu. Ama, karma mebus: Kimi iktidar, kimi muhalif.

Kasım Küfrevî, Halk Partisi Meclis Grubunun tebliğine iktidarın cevabını anlatırken:

— Hakki var bizimkilerin, dedi, şahiden «Benim oğlum Bina okur, döner döner yine okur!» sekiz senedir, muhalefet bir tek yeni şey söylemiyor. Hep: Seçim teminatı, bağımsız adliye, hür basın, eşit haklar!..

Gözler Faik Ahmet Barutçu'ya çevrilmişti. Üstad, şöyle bir pantolonunu çektikten sonra:

— Efendim, fikrayı pelki pilirsiniz, dedi. Mişonaçi arkadaşına tert yanaymış: Nedur bu çektiğim bizim karıdan... Sekiz senelik evliyuz, her sabah uyanıncaz penden yuz lira ister!...

Arkadaşı şaşar:

— Allah Allah, ne yapıyor her yun yuz lirayı he?...

Mişonaçi sinsi sinsi gülererek:

— Bilir miyim ne yiptiğini, der. Şimdiye kadar hiç vermedim ki!...

✱

Zamane balıkları!

Nurret Safa Coşkun, yaz tatilini Küçükçekmece civarında geçiriyordu: Elinde oltta, balık avlıyarak...

Bir akşam üstü, eski gazetecilerden ve sâbık Milletvekillerinden Ethem İzzet Benice, göl kenarında arabasından inerek genç Erzincan Mebusuna yaklaştı:

— Merhaba Nusret Safa...

— Oooo, merhaba Üstad!

— Ne yaparsın... Vakit geçiriyoruz.

— E, buralarda çok balık var mı bari?

— Çok... Çok ama, iki saatir bekliyorum, hâlâ oltama takılan olmadı...

— Neden?

— Galiba onlar da sizin gibi gazeteci, ağızlarını açmaya korkuyorlar!

✱

Kâğıt meselesi!

Kâğıt pahalıya çıktı. Ama, eyle yüzde on, yüzde yirmi beş, yüzde kırk değil, yüzde seksen, yüzde yüz de değil, yüzde yüz elli!..

Faruk Nafiz Çamlıbel, Maarif

Vekili Celâl Yardımcı'ya:

— Buna, gazetecilerden çok sizin üzülmeniz lâzım, dedi...

Yardımcı hayretle sordu:

— Neden üstadım?...

— Nedeni var mı?... Bir kitap on liraya, yirmi liraya, belki de yüz liraya çıkacak!

Maarif Vekili gayet memnun:

— Aman sayın şair, dedi, fena mı?... Hükümetimizin yeni kararları sayesinde fikir ve sanat mahsullerimizin de değeri artacak demek.

✱

Siyasî zampara!

Gazeteler bir fotoğraf bastılar. Ama ne fotoğraf: Çıplak bacaklarını dikmiş bir genç kız... Kollar, kucaklamağa hazır... Göğüs, mayo altında iki yanardağ... Bekliyor!

Kismetine kim çıkmış bilir misiniz?... Kasım Gülek!

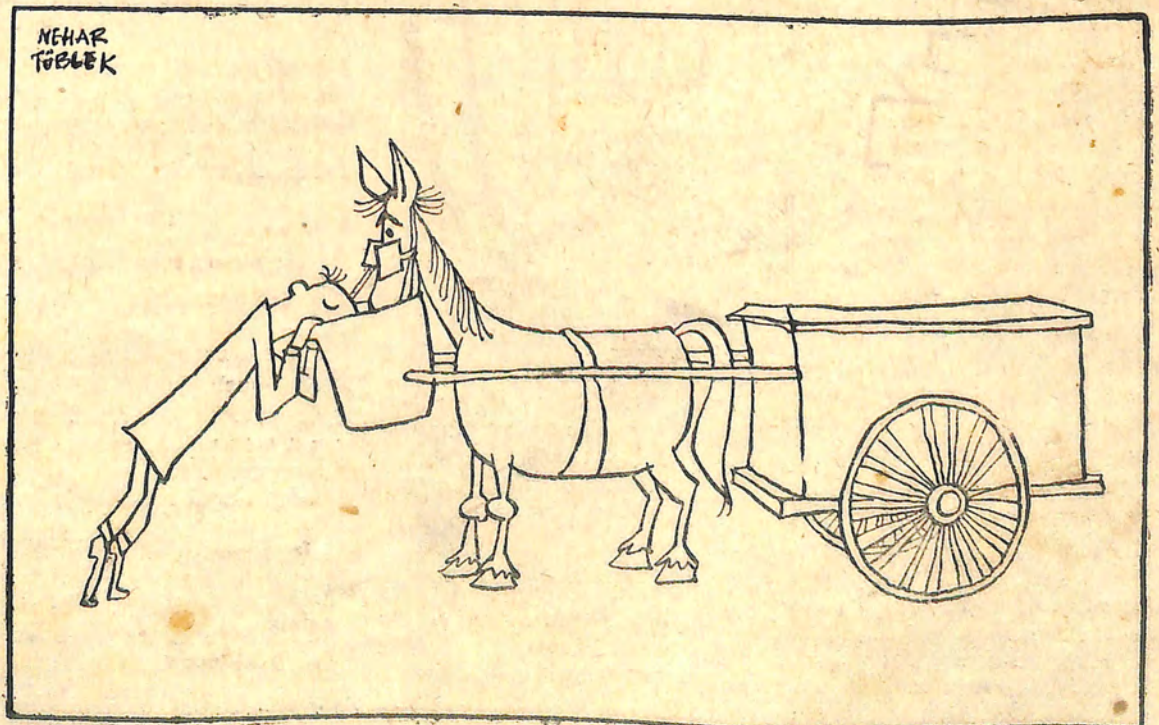
Gazete, havadisi veriyor: (...) ismindeki bu güzel kendisini iğfal iddiasıyla Kasım Gülek afeyhine dâva açtı!

Resme, eksper göziyle uzun uzun bakan Sakarya Mebusu Rifat Kadioğlu, arkadaşı Süreyya Ormancı'ya yalvardı:

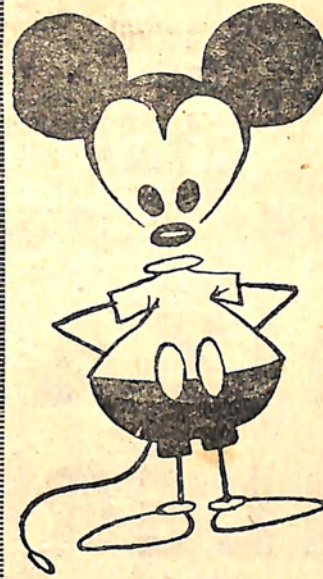
— Aman Süreyyacığım, al şu gazeteyi elimden... Biraz daha bakarsam kız beni de iğfal edecek galiba!...

Gizli Anten!

Ucuzlayan tek şey hayvan yemleri. (Gazeteler)

YAZISIZ

Kostümlü Balo

Aman efendim, aman... Eğer gidip görmedinizse pek yazık!

Pazar gecesi, Büyükaada Anadolu Kulübünde verilen kostümlü balo sahidinden pek şık, pek hoş, pek keyifli oldu.

Bayanlarımız, malûm, pek şıktı. Baylarımız, yine malûm, pek keyifliydi. Ama, kıyafet yarışına giren gruplar ve tekler sahidinden pek hoştular.

Teklerde, birinciliği alan Tecimer ile arkadaşı, yırtık çoraplarından çörünen topuklarına kadar, biraz hacıağalaşmış iki köylü gençtiler.

İkinciliği alan, hakiki çuvaldan çuval biçimi entari giymiş takma göğüslü delikanlı da, çingiraklı iskarpinleriyle günün modasını pek güzel karikatürleş-

tirmişti. Hele çuval robunun arkasına yazdığı Zeki Müren'e gülme-yen kalmadı!

Üçüncülüğü, şemsiyesinden yağmur fışkırtan zarif yapılı bir bayan kazandı. Maskesini açınca, dostları hayrette kaldılar: Meğer, en şık şort ve mayo koleksiyoncusu Madanî Behar'mış!

Gruplara derece vermek ise çok güç olmuştur: Birinciliği alan Disneyland'ın treni için, Metin ve Gülen Kavur çifti, Osman Erel, Gülgün Hamarat, Sezin Dilber, gündüz deniz banyolarını, gece danslarını feda ederek üç hafta çalışmışlardı.

Vagonlarına filler, zürafeler, Mickey Mouse'ler dolduran bu tren, bin yedi yüz liraya çıkmıştır.

İkinciliği alan tramvay için de, Ali Dilber'ler, Sarper'ler, Ağa-oğulları, Göbek Osman'lar, Güllü'ler günlerce ter ve para dökmüşlerdi

Tramvay, yapı bakımından tren kadar şık, zarif değildi. Ama, garşafli kadını, Arap bacısı, çingene kızı, kundura boyacısı gibi çeşitli yolcularıyla tam bizim tramvayımızdı ve yerli olmak de-ğeriyle birinciye üstündü.

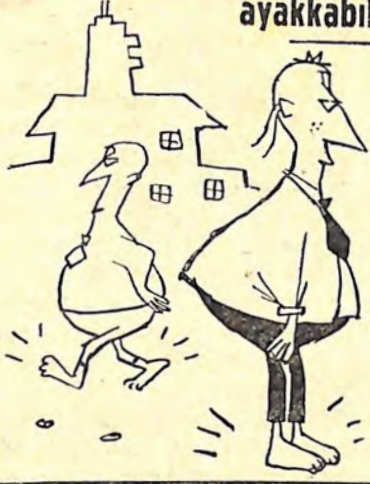
Üçüncü olan satranç takımına, keşke iki birincilik, iki ikinci-lik olsaydı da daha üstün dereceler verilseydi dedik!

Ada iskelesinden ilk vapurun düdüğü sesi gelirken hâlâ caz ve dans devam ediyordu.

Bu yaz Fransa'dan getirilen orkestranın şefi Eric Mazens: — Bu kadar şık bir kostümlü baloyu, Paris'te bile görmedim, dedi...

Eh, sevinebiliriz artık: Hiç olmazsa Avrupayı bu işde geçtik!

Vatandaş pek yakında çürük
ayakkabılardan kurtuluyor

SAĞLAM
PABUC
200 TL.

Radio Gazetesini dinlerken

HOR
HOR
HOR

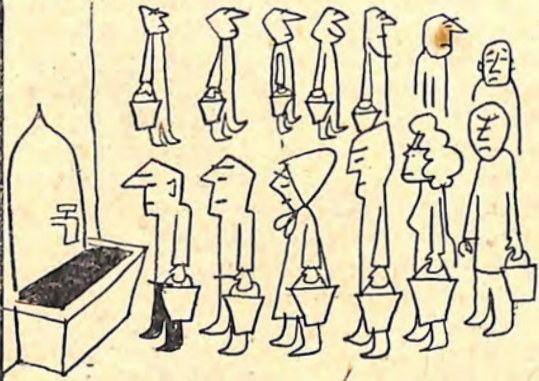
BEDBAHT
GÜZELLER

DEMOKRASİ

KIRK-anbar

Fatihte aileler geceleri
«su nöbeti» tutuyorlar

HAZIR KİTA

İçki şişelerini
başka işler için
kullanmak yasak

Ak ekmek

Rengi bozulan ekmekleri bir türlü düzeltemiyoruz. Her yeni Belediye Başkanı, herhalde kolayına geldiği için olacak, kolları sıvayıp ilkin ekmeklerden işe girişiyor. Paçal değişecekmiş, çavdarı azalacakmış, yok bilmem neyi ne olacakmış. Bir de bakıyoruz, bizim ekmekler habes derisi renginde. Bu yeni Belediye Başkanımız da «Ak ekmek yedireceğim» dedi ama, bir türlü bu işi o da başaramadı.

Hani ekmek, nimettir, mübarektir, yere düşerse yerden alır, öper başımıza koruz ama, Tanrı aratmasın, bizim mübarek ekmekler biraz kara nimet.

İçine biraz ak boya, kireç kat-sınlar da rengini açsınlar diyeceğim ama, o zaman da beyaz boyaya kara çalıp, badana kirecine kara katıp, bu sefer de bize ekmeğin habesi yerine zencisini yedirecekler.

Reklâm

Sivas'ta bir adam, elinde kesilmiş kıpkırmızı bir karpuz, çarşının içinde oynuyarak, zıplıyarak, gürültülü sesler çıkararak koşmaya başlamış. Adamı, deli diye yakalamışlar:

— Ne yapıyorsun böyle? diye sormuşlar.

O da:
— Ben karpuzcuyum. Karpuzlara reklâm yapıyorum.

Bu olaydan ders almalıyız. Günümüzde reklâmcılıkla deliliği birbirinden ayırt etmek zor. 100 bin liralık iş yapmaya kalkan, bu paranın 70-80 bin lirasını reklâma yatırıyor. Biz de 10 kuruşluk bir mal aldık mı, bunun 8 kuruşuyla o malın reklâm parasını ödemiş oluyoruz. Reklâma para yatırırlar pek deli sayılmazlar ama, biz müşteriler de pek akıllı sayılmayız.

Altınlı karpuz

Sivas'ta karpuzun reklâmı yapılıırken Akhisar'da da bir başka karpuz işi ortaya çıkmış.

Akhisar'da bir genç, karpuzcudan 7 kilo ağırlığında bir karpuz alıp, karpuzu bıçakla bir yarmış ki, karpuzun kıpkırmızı göbeğini

de sapsarı bir altın... Hem de Reşat altını. Aile, sevingten şaşkına dönmüş. Hemen karpuzcuya koşmuşlar:

— Ver bir karpuz daha...

Kesmişler, altın maltın yok.

— Bir daha ver...

Kesmişler, boş. Tam, 200 karpuz almışlar, hiç birinden altın çıkmamış. 200 karpuz, ikişer liradan olsa, 400 lira eder. Bir Reşat altına 150 lira. Altın gittik, ten sonra, üstte de 250 lira gitmiş.

İş, bununla da kalmamış. Karpuzun içinden altın çıktığını duyan, karpuzcuya koşmuş, beş dakikada karpuzları satın alıp ka-pışmışlar.

Hani, şimdi bir takım temizleme tozları var, kutularının içinden para çıkıyor, diye reklâm ediyorlar. Şimdi, karpuzun içine

reklâm diye altın karpuzcunun koyduğundan nasıl şüphelenmez, siniz... Bir de ekmeklerin içine bir altın koysalar. Çünkü, bu kara, hamur ekmekler, ya bir araba odun sopasıyla yenir, ya da bir altının hatırı için...

Kirpik mi, kuyruk mu?

Bu Amerikalılar palavrada Marsilya'lıları da, Acemleri de geçtiler. Haber, New-York'tan verilse, insan inanmaz. Kaliforniya Üniversitesinin Etnoğrafya Enstitüsünden bir heyet, insanlar üzerinde inceleme yapmış. Bu inceleme sonunda, dünyanın en uzun kirpikli insanını bulmuş. Bu adam Alverez adında 34 yaşında bir lâğım temizleyicisiymiş. Gelelim adamın kirpiklerine. Hadi bakalım bu adamın kirpiklerinin uzunluğunu tahmin edin. 3 santim mi? Değil. 5 santim mi? Değil. 10 santim mi? Çık. 15 mi? Çık, çık... 20 mi? Daha çık... 25 mi?

Hiç boşuna uğraşmayın, tahmin edemezsiniz. 34 yaşındaki adamın kirpikleri 34 santimmiş. Anlıyorsunuz değil mi? Hiç 34 santim kirpik olur mu? Kirpik diye başka bir şey ölçmüş olacaklar. Yoksa orada kuyruğa kirpik mi diyorlar? Belki de adamın kuyruğu, gözlerinde çıkmıştır.

K. Y.

ZEYNEL Abidin bey. ense-
ni kaşıya kaşıya Meşkûre
hanımın yatağına sokuldu.
Kadının üstündeki yorgani, omuz
tarafından usulca açıp seslendi:

— Hanım... Hanım kalk...
Vaktin geldi.

Meşkûre hanım, yüzünü bu-
ruşturarak gerine gerine uyandı.
Kocasının yüzüne ters ters b k-
tıktan sonra, öte yana dönüp tek-
rar gözlerini kapadı.

— Hişşşt, hanım... Sana söylü-
yorum... Nöbet geldi yahu!...

Kadın, gözleri yumulu, inler
gibi cevap verdi:

— Bıktım artık ben bu nöbet-
ten canım... Uyandırma beni...
Zaten sabahdan akşama kadar
mutfak işinden canım çıkıyor.

— Yahu, senin canın çıkıyorsa,
biz de eğlencede fink atmıyo-
ruz ya... Herkes tüzüğe uymıya
mecbur demedik mi?

Kadın, tekrar gözlerini arala-
dı. Uykusunu bir türlü açamı-
yordu. İster istemez yatağın için-
de doğruldu. Sayıklar gibi:

— Hiç bir haber yok mu? dedi.

— Yok hanımcığım... Saat on-
dan beri mutfaktayım. Muslukla-
rın ikisi de açık... Altındaki kira-
cının tahliye evrakını hazır et-
tim. İki tane gazete okudum. Bir
saat de tesbit çektim. Gene de
musluklardan ses seda çıkmadı.
Bu akşam yüzde yüz ümidim var.
Sabaha doğru sular akacak di-
ye, içime bir şey doğuyor.

— İnşallah yâ Rabbim inşallah.
Kadir Mevlâm o günleri de bize
gösterecek inşallah...

Meşkûre hanım, yataktan ayak-
larını sarkıttı. El işlemesi, yeşil
çiçekli kombinezonunun üstüne,
entarisini giydi. Memelerinin ara-
sından bir kuşak çıkarıp beline

★ ADNAN VELİ ★

bağladı. Buylece Zeynel Abidin'nöbet alıyor. Pazartesi'den beri
beyden, musluk nöbetini teslim
aldı.

Saat gecenin ikisi olmuştu. A.
bidin bey takkesini giyip yatağına
girerken, Meşkûre hanım da mut-
fağına yürüdü. Cigara dumanından
göz gözü görmez hale gelmiş mut-
fağı havalandırmak için pencere-
yi açtı. Bitişikteki evin mutfak-
nın da ışık vardı. Meşkûre hanım,
usulca o tarafa seslendi:

— Raziye!... Huuuu Raziye!...
Öteki pencerede yemenili bir
baş göründü. Raziye gülümsiye-
rek:

— Ayol yatmadın mı Meşkûre.
ciğim, dedi. Sen de mi nöbette-
sin?

— Ah sorma kardeşim... Pa-
zartesi'den beri nöbetteyiz... Bi-
zim bey tüzük diyerekten bir ka-
nun koydu. Tanrının 24 saatinde
evcek nöbet tutuyoruz. Ben sabah
namazına da kalktığım için, bu
vakitler bana rastlıyor. Saat beş-
te nöbeti Şaziye'ye devrediyorum.
Şaziye sekizde Lemanı uyandır-
yor. Leman on ikide nöbeti Hak-
kıya teslim ediyor. Hakkı akşam
üzeri kiracının büyük oğlunu
musluğun başına oturtuyor. Gece
nöbetini Hayriyenin damadı Şev-
ki tutuyor. Şevkiden de bizim bey

beyle devridaim yapıp su bekl-
yoruz. Ama Allaha'tan umut kesil-
mez. Elbet bir gün gelir...

— Gelecek kardeşim, gelecek...
Ben iyi yerden duydum. Bizim
bey de su müdürüne telefon çek-
miş. Sıkıntının esbabını sormuş.
Esbabı neymiş biliyor musun?

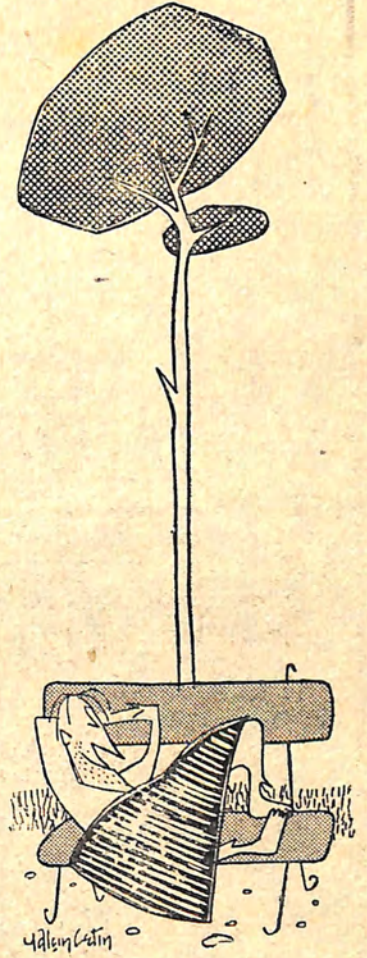
— Neymiş kardeşim?...

— Kehtâne tarafından bir mo-
tor varmış da, o motorun üç tane
civatası yalama olmuş. O civata-
ları bir türlü getirtmiyorlarmış.
Amerikan yardımı başlar başla-
maz civatalar gelecekmiş karde-
şim. Amerikaya dün telgraf çek-
mişler. Civataları tayyare ile yol-
la, demişler.

— Allah rıza olsun şu Ameri-
kandan hemşire. Amerikan olma-
sa, doğru dürüst taharetlenemiye-
yeceğiz vallahi. Ama dur baka-
yım... Bir dakika dur kardeşim...
Musluklardan bir ses geliyor ga-
liba... Ayol, sen de dinlesene...
Vallahi helece'dan yüreğim du-
racak... Sizin musluklar da tışlı-
yor mu?...

Meşkûre hanım bir koşu mus-
luğa seğırtti. Gerçekten borula-
rın içinde bir fısıltıdır başlamış-
tı. Çok geçmedi. Borularda ho-
murtular oldu. Derken, hafiften,

Gazete kâğıdına zam yapıldı.
(Gazeteler)

LÜKS HAYAT

bulanık bir su akması başladı.
Meşkûre hanım bunu görür gör-
mez telâşla rafa doğru atıldı.
Sarmısak havanı ile havanın elini
kaptığı gibi sofaya daldı. Tüzük
gereğince havan çalması başladı:

— Kalkın çocuklar, müjdeee!..
Sular geldi... Çabuk kalkın... Çan
çan çan çan... Kız Şaziye,
Leman, kalsanayınız... Hişşşt A.
bidin... Uyan o kakalım... Sular
geldi, sular... Haydi çocuklar...

Ev ahalisi, don gömlek yatak-
tan fırladı. Ortadaki sofa, bir da-
kika içinde ana baba yerine dö-
nüverdi. Alt kattaki kiracılar da
koşuşmayı duymuşlardı. Testiyi,
bakracı kapan yukarıya koşuyor-
du. İlk olarak Leman, çamaşır
tenekesini musluğun altına sürdü.

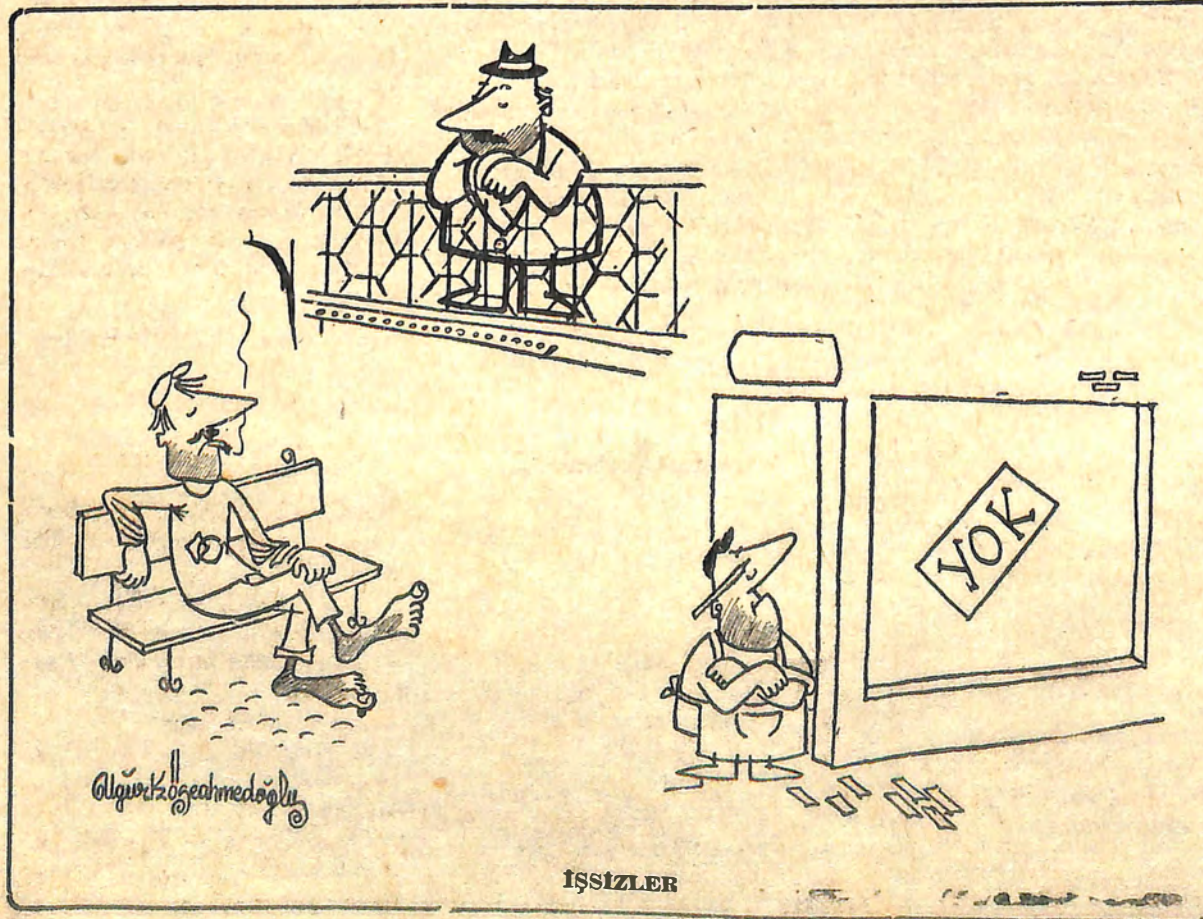
Meşkûre hanım ev halkını u-
yandırdıktan sonra, mahalledeki
anlaşma gereğince havan çalmı-
ya başladı:

— Fitnat hanım huuuu!... Ayol
sular geldi... Uyanın... Nebahat
hanım. Hişşşt Nebahat hanım!..
San çan çan çan... Sular geldi,
sular...

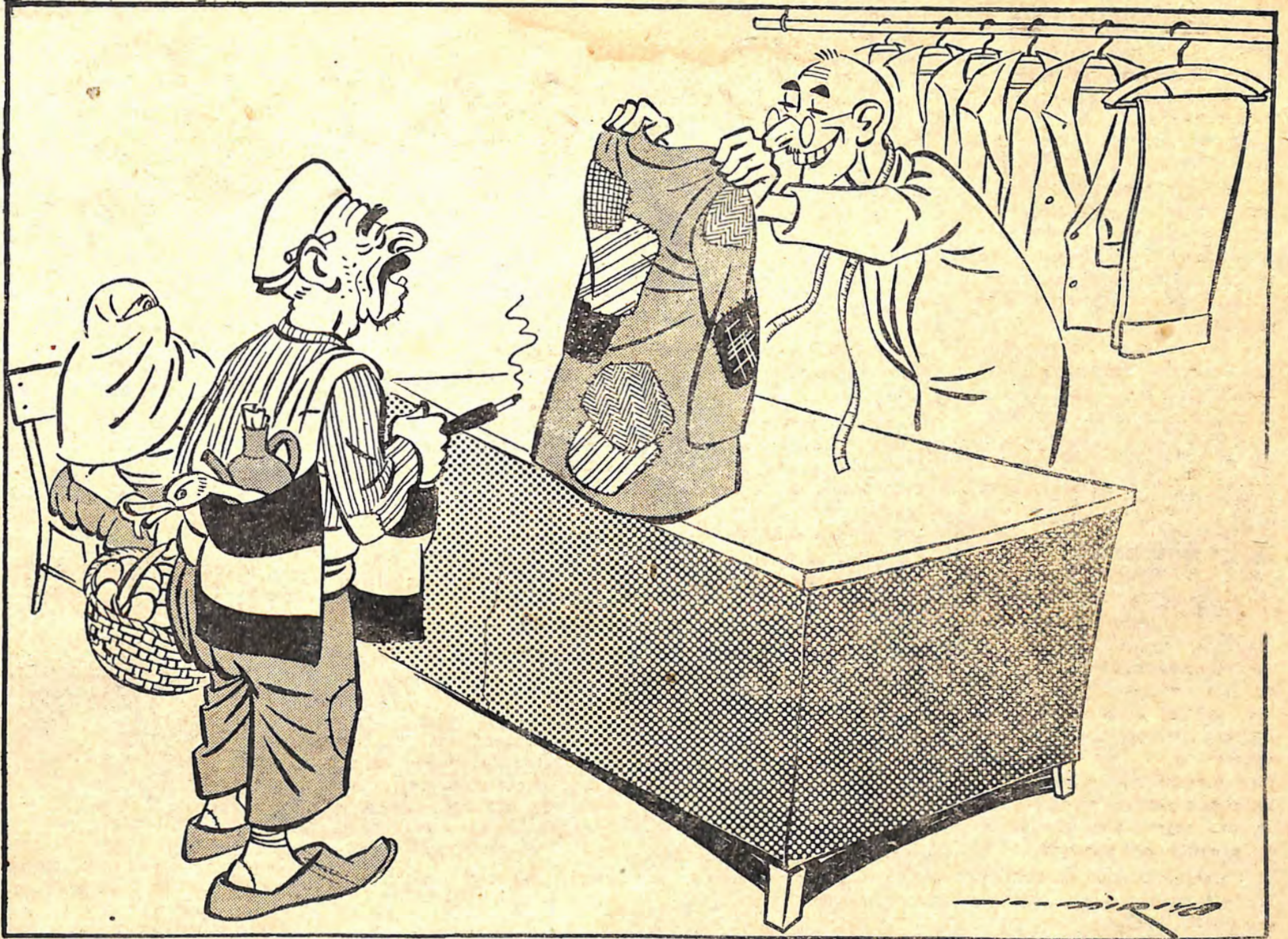
Karşıkı evin cumbası açıldı.
Fitnat hanım, saç baş birbirine
karışmış, gözlerini koca koca a-
çarak sordu:

— Doğru mu söylüyorsun karde-
şim?... Allahını seversen şaka
etme...

— Aaaaa aşkolsun hemşire...
Böyle şeyin şakası olur mu?...
Hepimizde bir vicdan var... Su-
lar geldi diyerekten şaka yapıp
da senin yüreğine indirdikten

İŞSİZLER

— İki yüz liraya bedavadır bu ceket hemşerim... Şu yamalara bak, hepsi İngiliz kumaşı!...

sonra, Cenâbı Allâha ne cevap veririm ben?... Hadi kalk... Sular geldi kör olayım...

Fitnat' hanım, hemencecik içeriye girdi. Odadan, Küçük Necati'nin trampetini alıp tekrar pencereye çıktı. Avaz avaz haykırarak trampet çalmaya başladı:

— Ayol huuuu!... Uyanın komşular, uyanın!... Sular gelmiş... Rıza efendi, uyan kardeşim...

Öteki evlerde de birer birer ışıklar yanmaya başladı. «Erenler» mahallesi, bayram havası içine girmişti. Herkes birbirine sesleniyor, yeminler, kasemler ediyor, evlerin pencerelerinden bakarak, teneke sesleri geliyor, mahalle, en mesut saatlerini yaşıyordu.

Meşkûre hanım mutfaktaki testileri birer birer sıraya koyuyor, testisini dolduran bu sefer bir şişe, bir masrapa kapıp tekrar musluk başına koşuyordu.

Meşkûre hanımın torunu Aydın da, donla yataktan fırlamış, iki tane boş gazoz şişesini alıp mutfaka koşmuştu. Bütün kaplar doldurulduktan sonra reşel kavanozlarına sıra geldi. Çorba tabakları, bardaklar, boş kolonya şişeleri de dolmuştu.

O vakit Meşkûre hanım, Küçük Aydın'a çıkıştı:

— Ayol ne duruyorsun başım. da kazık gibi?... Gidip büyük babanın oturağını getirsene...

— Büyük babamın oturağı boş değil ki, haminne...

— Ayol döküp çalkalayiveririz şuracıkta... Ne varmış?... Gül gibi adam...

Leman itiraz etti:

— Aaaaa, dünyada olmaz anneciğim... Lâzımlığa alınan su-

yu, ben dünyada yemeğe koydu. ramam...

— Çarparım elimi suratına... Yemeğe mi koyacağım bakalım?...

— Ne yapacaksın?...

— Zerzevat yıkanmaz mıymış o suyla?...

— Dünyada olmaz anneciğim...

— Olmazsa, yüz numaranın ibriğine doldururuz.

— O biraz olur. Ama gene de... Sözüünü bitirmemişti ki. Mus-

luklarda gene bir homurtu başladı. Su inceldi. Tıslamalar arasında, birdenbire kesiliverdi. «Erenler» mahallesi muradına ermiş, en az bir hafta rahata kavuşmuştu.

Meşkûre hanım, bütün kapları doldurduğu için, ellerini havaya kaldırmış, Tanrıya şükrediyordu. Zeynel Abidin bey de, sofadaki masaya oturmuş, gelecek haftanın nöbet cetvelini yazmaya başlamıştı.

Adnan VELİ

#

Bulamıyormuş!

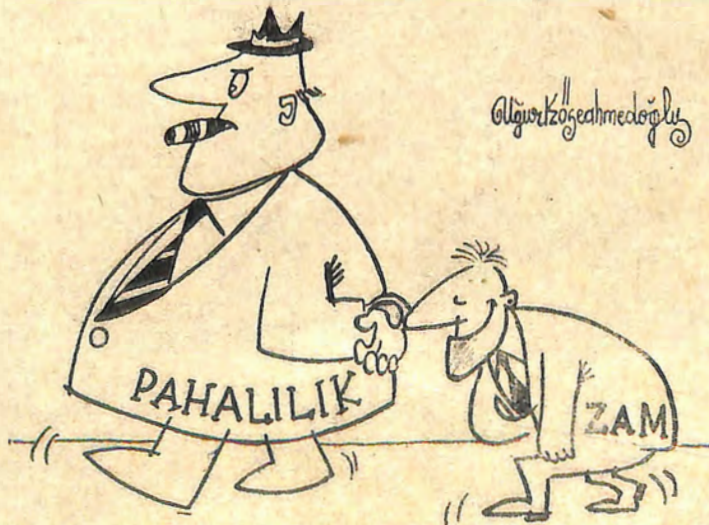
Hâkim şikâyetlerini dinledikten sonra boşanmak isteyen kocaya döndü ve:

— Anladığıma göre dedi, evinizde her akşam dolaba saklanmış başka bir adam buluyorsunuz öyle mi?

— Evet hâkim bey!

— Ve bu sizi müthiş öfkeliyor, tiziyor ve müşkül vaziyette bırakıyor değil mi?

— Hem de nasıl hâkim bey! Düşünün, paltomu asacak bir yer bir yer bulamıyorum...

YAZISIZ

KAMUŞ DOKUNULMAZLIĞI

YILIN birinde, köy kadınının yaşayışını incelemek ve bu konuda bir seri yazı döktürmek üzere yola koyulmuştum. Çok köy gezdim, çok şey gördüm. Üçünü nakletsem kâfi:

Yaylı arabamız, Bezsizcafer köyüne girdiğinde, güneş son basamağına tırmanıyordu. Üstümü başımı silkeledikten sonra, hemen oracıkta kahveye dalı verdim:

— Selâmunaleykümüüü!

İçerisi kalabalık olduğu halde, selâmıma ses veren çıkmadı. Duyamamışlardır diye bir üst perdeden tekrarladım:

— Selâmunaleykümüüü!

Kasketinin siperi kulağına doğru çevrilmiş biri:

— Sen Halkçı mısın? diye sor-du.

— Hayır, dedim.

— Biz, Halkçı olmıyanların selâmını almayız.

Öteki kahveye uzandım:

— Selâmunaleykümüüü!

— Aleykümselââm!

Köylüler, boş bulunup aleyküm-selâm diyen arkadaşlarına ters

ters baktılar, baktılar. En kalın-ları:

— Selâm vereceğini bil de ondan sonra ver! dedi.

Azarlanan köylü, benden ötürü: — Bizden olmasa bu kahvede işi ne? dedi.

Tutuldum kaldım. Bunlar acaba hangi partinin kulları?.. Kalın vatandaş, bana döndü:

— Sen neyi tutuyorsun?

Ne şiş yansın, ne kebab, usûlünce:

— Fenerbahçeyi!... dedim.

Bir duraladılar. Ondan sonra:

— Fenerbahçe dediğin herif hangi partiden? dediler.

— Siz hangi partidensiniz? dedim.

— Millet partisinden. Cumhuriyetçi Millet Partisinden.

— Fenerbahçe de Millet Partisinden! dedim. Siz benden iyi bilirsiniz ya...

— Biliriz, biliriz!... Fenerbahçe de bizim partiden.

— Bölükbaşıyla kardeş çocukları oluyorlar.

— Bilmez miyiz beyim? Ayıp ettin.

O zaman altıma bir iskemle sürdüler. Sual sırası bendeydi:

— Bu köyde parti tutmayan yok mu?

— Yok, Allaha şükür! Hepçimiz de tutarız. Sonra bizde bu partiden o partiye dönmek de yoktur. Yanılıp dönene tekerlek deriz.

— Neden o?

— Tekerlek gibi döndüğünden.

— Hepiniz de kayıtlı mısınız?

— Korucudan gayrimiz kayıtlıyız. Oncağız, muhtar hangi partidense, o partiyi tutar

— Siz de bunu bildiğiniz halde..

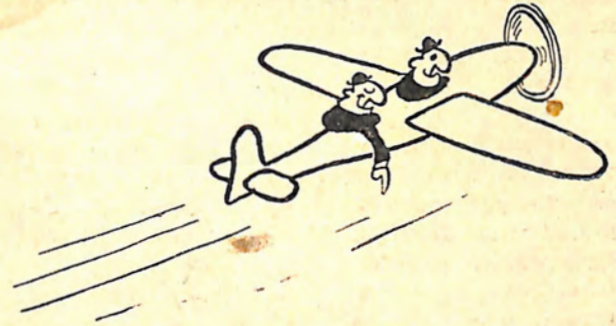
— Heee, bilip dururuz... Ne yap-sın, ayağında don yök. Bu zamanda memurluk kolay mı?

Kalın vatandaş sordu:

— Buraya bir vazifeyle mi geldin,

— Evet, parti gönderdi. Sebabi maalesef söyleyemiyeceğim.

Şüpheli milyonerler takip edilecek... (Gazeteler)

Milyoner — Galiba bizi takip ediyorlar!..

— Hayırlı mı, hayırlı mı,

— Hayırlı, hayırlı!

Ögle yemeği için Süleyman Ağanın evine buyur edildim. Bu Süleyman Ağa, kalın vatandaş dediğimiz... Hem yiyor, hem konuşuyoruz. Otadan buradan anlatıyorum da, kadın konusuna bir kıymık olsun dokunmuyorum. Köyde kadından lâf açmak, çok tehlikeli bir iştir. Öğrenmek istediklerimi dolambaçlı yollardan öğreniyorum:

— Süleyman Ağa, sen gündüzlerin ne işle uğraşırsın?

— Sorma beyim, sorma! Allah bizi hayvan gibi çalışmak için yaratmış. Ne gündüzünden bahsediyorsun? Gecemiz rahat mı sanki? Bize ölünceye dek rahat yok. Yorgun yattığın için sabah turşu gibi kalkarsın. Helâya gittikten sonra sıfatını yıkar, sofraya çökersin. Ondan sonrası daha bir zor. Kahveye koşup oyun oynayacaksın. Oyun da bir iki değil ki, bir sürü. Pişpirik var, pırafa var, briç var, devam var, kılıç var, poker var, Habeş var, altmışaltı var. Sade bunlar olsa öpüp başıma koyacağım. Domino var, hele hele tavla var. Gece yatağa nasıl serildiğimi bilemezsin... Ah ah! Dedim ya, bize ölünceye dek rahat yok.

Süleyman Ağa, bir ah daha çekip sustu. Bütün işleri karısı ya-

pıyor demek. Tarla, hayvan bakımı, çamaşır, yemek. Gerisi var: Erkeğine karılık, şamar oğlanlığı.

Geceyi Süleyman Ağalarda geçirdim. Kaldığım müddet zarfında hiçbir kadınla karşılaşmamıştım. Sabah ayrılırken, kapının ardında bir çift lâstik gördüm. O kadar yamalı ki...

Süleyman Ağa meraklandı:

— Neye baktın bey?

— Hiç! dedim. Şuna...

Birden tepesi attı:

— Nasıl nasıl?.. Sen, benim karamı lâstiklerine hangi hakkı selâhiyetle bakarsın? Misafir olmasan, kör baltayla keserdim. Biz şeref için yaşarız. Böyle şeyler namusumuza dokunur. Derhal uzaklaş!

★

Kâmil Ağa. Akçeçerkez köyünün hatırlılarından. İyi de bir adam. Nasıl ağırlyacağını biliyor. Bu köyde partililik o kadar hızlı değil. Köylü, beni gezici sağ-lık memuru sanıyor. Bu sefer ken-dimi öyle tanıttım.

Akçeçerkezin kadınları nisbeten hür. Kâmil Ağanın annesi, karı-rı, kızı sofraya bizimle oturuyor-lar. Ağada bir kız var: Taş be-bek... Kadınlar muhabbete katıl-mıyorlar. Ellerli, gözleri önlerin-de, saygılı saygılı dinliyorlar. San-ki namaza oturmışlar.

«YÜKSEK KADEME TOPLANTISI»

Kâmil Ağa, bakışlarının bay-
gınlaştığını görünce:

— Çekilelim gayri! dedi. Yol-
dan geldin. Var istirahat et. Sa-
bah yine görüşürüz. Kaçmıyoruz
ya...

Odama gösterdiler. Aynalı bir
konsol, karpuz lâmbalar, dökme
bir karyola, sakız gibi örtüler ve
karyolanın yanbaşıda sakız gibi
bir kız: Kâmil Ağanın kızı, Eda!

Ama ne kız! Allah müsait bir
zamanında özene bezene, evire çe-
vire yaratmış. O boy, o bos, o kaş
o göz... Dilimin trafiği ile kalbi-
min grafiği çuvalladı:

— Bu... bu... bura.. dada ne.
ne ne arıyorsun?

— Emrindeyim bey! dedi.

Kız bana çarpılmış herhal. Pi-
lâvdan dönenin kaşığı kırılın Be-
line sarılıverdim. Kaçmak istedi,
salmadım. Şark kûndesi mark
kûndesi derken, kız avazı çıktığı
kadar bağırmaya başladı:

— Babaaa, babaaaa!

Baltayı taş vurmak diye buna
derler. Meğer, Eda, ufak tefek
hizmetlerimi görmesi için gönde-
rilmiş. Ben de ne sanıp halt ka-
rıştırmıştım. Bura âdetince, evin
kızı, misafir yataşına kadar oda-
dan çıkmazmış. Yorgan başa çe-
kilecek de ondan sonra çıkacak.
Âdet efendim!

Babası, babaannesi, annesi ba-
şıma yıkıldılar. Kiminde sopa, ki-
minde maşa:

— Yaptığın şey namusumuza
dokundu. Defol ulan! Ölü çıkma-
dan defol!

★

Yer yatağındayım. Burası da
Beyitlikebap... Gözümü kapıya..
çağım sırada odaya bir gölge
süzüldü. Bir kadın gölgesi.

— Kimsin? dedim.

— Tanımadın mı? Zeynep! de-
di.

— Ben Zeynep değilim! dedim.
— Biliyorum. Zeynep benim!
dedi.

Rüstem Ağanın karısıymış. Te-
vekkeli değil, yemekte bir acayip
bakıyordu: Islak ıslak... Kocası
onun bu haline güldü durdu.

— Çık dışarı! dedim. Rüstem
Ağa baskın yapar.

— Yapmaz. Sen keyfine bak!

— Başımı belâya sokacaksın?

Deyip bastım tekmeyle. Dar kaç-
tı. Kaçtı ama, evin tadı da kaç-
tı. Zeynep yırtına yırtına ağlıyor.
du. Kendi ayağıyla geldiğine bak
mayıp bir iftira yapıştırıverirse..
Olur olur.

Ses birdi, iki oldu. İki iken üç
üç iken dört oldu. Uyanmışlardı.
Rüstem Ağa:

— Belki hastadır, diyordu Bir
bakalım.

Kapıya dayandılar İster iste-
mez açtım.

— Sen buna ne yaptın? dedi-
ler.

— Bir şey yapmadım, dedim.

— Neden yapmadın? Üstelik o.
dadan da kovmussun.

— Kovdum. Yatağıma girmek
istiyordu.

Rüstem Ağa, ter ter tepindi:

— Ben sana karımı göndere-
yim de, sen kov Bu, namusuna
dokundu arkadaş.

Bir temiz dövdüler.

Yalçın KAYA

#

Örnek!

Taksim'de, gezi yerinde günün
tenha bir saatinde yanyana otu-
ran iki modern sevgili arasında:

— Görüyorsun ya Suziciğim,
köpekler bile bu güzel ve tenha

yerde nasıl öpüşüyorlar.. Biz ni-
ye onlar gibi yapmıyalım?

— Sana mâni olan mı var? Bu
işe evvelâ senin köpek başladı

#

Senin bilet

İki arkadaş beraber sinemaya

— Boğulma tehlikesi geçireceğiniz zaman sizi nasıl kurtaracağımı
göstereyim mi bayan?!

gitmişlerdi. Biletçinin önüne gel-
dikleri zaman, gişenin önünden
biraz önce ayrılanı ceplerini arı-
yarak:

— Hay Allah dedi. İki bilet sa-
tın almıştım fakat şimdi seninki-
ni bulamıyorum...

#

Sigorta

Geçkin ve iddialı şarkıcı Bayan
bir mecliste anlatıyordu:

— Sesimi tam 300.000 liraya si-
gorta ettirdim.

Orada bulunanlardan biri daya-
namadı:

— O para ile ne aldınız hanım.
efendi?

#

İyi mi bileceksin!

Adamcağz bir otobüs kaz sın-
dan sonra kendini bilmez vaziyette
hastaneye kaldırılmıştı. Karısı baş
ucunda idi. Doktor geli ve şöyle
bir muayene ettikten sonra:

— Ölmüş, dedi. Adam yattığı
yerden hafifçe doğrulup itiraz e-
decek oldu:

— Hayır, daha ölmedim!

Karısı derhal parmağını dudak-
ları üzerine götürüp:

— Sen sus, dedi. Yat bakayım.
Doktor beyden daha mı iyi bile-
ceksin yani?

— Ah Rebeka, ne ulur, karada da boyle yüzebilsen!

Kimse kendi köyünden PEYGAMBER Çıkamaz

Hüslün Ağa, hiç belli olmaz bu işler. Döğdün adam olmadı, söğdün adam olmadı, askere gönder teresi. Askere gitti, baktın gene adam olmadı, ever iti, E-verdin, gene adam olmadı, vur kıçına tepmiği .at köyden dışarı... En sonu budur kardeşlik. Kendi köyünden dehlenip başka köye vardı mı, bir adam olur ki şaşar.. sin. Atalarımız «Hiç kimse kendi köyünden peygamber çıkamaz» buyurmuş. Çok doğru. Kendi köyünden çıkmış bir peygamber duydun mu? Çıkamaz. Hazret-i Nuh Aleyhisselâm'ı bile kendi kabilesi peygamber bilmedi». Biz sana Nuh deriz, peygamber demeyiz» dediler. Koskoca bir peygamber...

Olmaz Hüslün Ağa, olmaz. Sözle yola gelmez. İlkın sopayı basarsın. Baktın, sopa yaramadı, askere gönder teresi. Onbaşı şamarı, canavar olsa, uyuz ite çavirir onu. Baktın, onbaşının şamarına bana mısın, demiyor. Ever alçağı. Atın huysuzunu açlık, erkeğin huysuzunu karı yola getirir. Baktın, karı da baş edemedi. Vur kıçına depmiği, dehle köyden gitsin.

Bizim köyde bir Domuz Mirad vardı, yeryüzüne, töbe, böyle bir belâ gelmemiş. Senin oğlan, onun yanında gül suyuyla yıkanmış. Daha on yaşındaykene, bacasına, anasına çalardı sopayı. Köyü bile dar etti. Ulan Mirad oğlum, gel etme eyleme... Lih. Kulağına söz girmez. Köyün itlerine nal vurur, bacalardan su döker. Şeytanın bilmediği, olmadık işler çevirir.

Bir gün cuma namazına gittik. Köy hep camide. İmam yok. Derken İmam geldi. İmanın suratı

★ AZİZ NESİN ★

nı gören, gülmekten yere yatıyor. Herifin suratı elvan şekeri. ne dönmüş. Suratına parmak parmak, yeşil, sarı, mavi, kırmızı boya çalmışlar. Hoca girdi:

— Selâmünaleyküm... dedi.

Hiç kimse:

— Aleykümselâm... diyemiyor. Kimde can kaldı, millet gülüyor.

İmam, pınar başında, çınarın altına uzanmış, uyumuş. Domuzun Mirad'ı, gizlen, hırlıf uyurken, suratına parmak parmak boya çal. Yakaladık sıpayı, bastık sopayı. «Ulan, neye yaptın?» «Hoca abdest almadan namaza gidiyor, size onu göstermek için yaptım demez mi? Hoca abdest alsa, suratına suyu vurunca boyalar akar, görürmüş. Hoca'nın bize abdestsiz namaz kıldıracağı belli... Yıkıdık yere, vur ha vur, bana mısın demiyor.

Hüslün Ağa, bu Domuz Mirad'ın domuzlukları anlatmakla bitmez. On dördüne geldi. Fadik Nine deriz, köyde yetmişinde bir dul karı var. Fadik Nine'yi dağa kal. dırmaz mı? Kocamış karıyı üç gün dağda kodu. Bütün köylü düştük ardına. Yarlık doruğun kurt ininde bunları bastırdık. Bir de baktık, Domuz Mirad, yan gelmiş, rakı şişesi yanında el çırpıp Fadik Nine'yi oynatıyor. Kocamış karıyı anadan doğma soymuş şakır şakır oynatıyor.

Ulan alçak, ulan ırz düşmanı... Sopayı kapan üstüne vardı. Köyün adını batırdın, tüüü... diye suratına tükürdük. Bu köy kuruldu kurulalı, hiç bir olmamış iş. «Benimkisi bir iyilik. Fukara Fadik Nine'ye hiç biriniz nasılsı.

nız diye sormazsınız. Garibin gönlünü aldım diyor.

Vur de vur, vur de vur. Fadik Nine fırlayıp «Benden yana helâli hoş olsun, o benim torunum yerinde sayılır. Dâvacı değilim. Öyle bir yiğide bin Fadik feda da olsun. Bırakın sübyanı...» diye rekten elimize, ayağımıza varmaz mı?

İt, elimizden kurtulup tazı gibi kaçtı da, tepeden «Fadik Nine razı, ben razı, size ne ulan koca gavatlar?...» diye bağırır mı?

Ah Hüslün Ağa, ah kardeşlik, böylesi bir alçak ne görülmüş, ne duyulmuş. Domuzluğu anlat anlat bitmez.

Bir gece köyü, bir alevdir, bir dumandır, sardı. Baktık, asker Simiyi'nin samanlığı yanıyor. Hep koşuştuk. Fukara Simiyi askerde. Karısı bir taze. Samanlık dört bir yandan yanıyor. Ulan, bu işi Domuz Mirad'dan başkası yapmaz Yakalayın iti, Mirad'ı tutuk. «Ulan Domuz, bu işi neye yaptın» «Az bir bekleyin, neden yaptığımı anlarsınız» dedi. Demeğe kalmadı Hüslün Ağa, samanlıktan erkekli dişili bir bağırtı yükseldi:

— Amanın dutuştuk, imdat... Kapıyı bacayı alaf sardı...

Bunlar kim demeğe kalmadı, samanlığın penceresinden bizim Mihtar'la Simiyi'nin karısı görünmez mi?

— Mihtar, kocasız karının samanlığında işin ne.

— Aman, karıyı kurtaralım derken dutuştuk, hiç sorma...

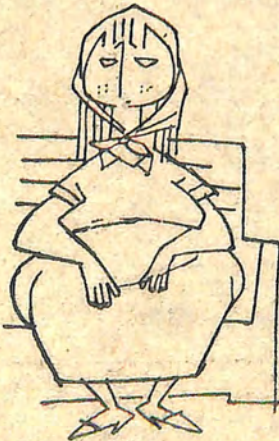
Pencereden aşağısı, bir eşek boyu var yok.

— Atlasana Muhtar...

— Athyamam, cıbulum. Evden şalvarımı koşturun.

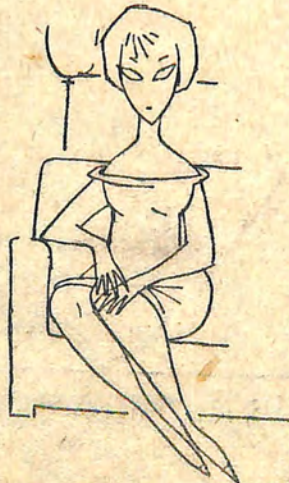

KADIKÖY VAPURU

1216m Catin

İKİNCİ MEVKİ

BİRİNCİ MEVKİ

LÜKS MEVKİ

Hay Muhtar, yangına çıplak mı koşulur? Besbelli yangını görünce, Muhtar değil mi ya, yaktan cıbil fırlayıp söndürmeğe gelmiş.

Karı da içerden bağırır:

— Aman komşular, yanıyoruz, yazmamı, çarımı getirin!...

Ulan, bu Simiyi'nin karısı da yangına donsuz mu koştu? Domuz Mirad:

— Ey ahali, ola ki, bunlara bir şalvar, bir yazma verirsiniz, topunuzun evini, samanlığını ya-

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

YAZISIZ

kar, evinizi ocağınızı başınıza geçiririm, dedi

Yapar mı yapar... Köyün başına belâ. Gecenin bir vakti, Muhtar'la Sımiyl'in karısını samanlıkta cıbil bastırmış. Urbalarını kapmış, kaçmış. Samanlığı da yangına vermiş.

Muhtar da derdine düşmüş, cıbil dışarı çıkamaz. Karı, can derdine düşmüş, çırpınır. Bütün köy, karısı, kızı, orada. Samanlığın içinde bir kavgadır başla. Sımiyl'in karısıyla Muhtar, samanlıkta bir eşek çuluyla bir eğer yalamışlar. Çulla eğer sen örtüneceksin, ben örtüneceğim, diye çekiştirip duruyorlar. Karı:

— Sen er kişisin, yiğitçe yürü çık, dal taban atla!... diye Muhtar'a bağıyor.

Muhtar da ona:

— Len kahpenin kızı, ben bir Muhtar'ım. Köylüye böyle sivil görünmek Muhtarlığın şanından mı? Çulu ver hele... diye bağıyor.

Derken, karının saçı tutuşmuş:

— Ey müslümanlar, er kişiler başını öteye çevirsin. Elin nâmehermine bakmanın büyük günahı vardır... diye bağırarak kendi pencereden attı. Bir eli önünde, bir eli ardında, edep yerlerini örtüleyip eve kaçtı. Ardından da Muhtar atladı. Muhtar, eşeğin çulunu hamam peştemalı gibi beline dolamış, eğer de sırtına vur-

muş, dört nala, kendi evine koştu.

Köylü yangını mangını unuttu, hep gülüyor.

Hüsnin Ağa kardeşlik bu Domuz Mirad'ın işleri anlatmakla bitmez. Bütün kuy yaka silti canım. Baş edilir bir domuz değil. Gönüllü askerlik olsa, zorla gönüllü yazdırıp askere göndereceğiz. Sonra Hüsnin Ağa, bütün köy birlik olup, biz bunun mahkemeye yaşını büyüttük askere gönderdik. Bütün köy geniş bir soluk aldı. Onbaşı şamarını sen biliyor musun? Yesin şamarı, yesin şamarı, adam olsun. Aman, altı ay sonra bir de duyduk bizim Mirad onbaşı olmamış mı? Yahu, buna şimdi şamarı atacak da bulunmaz. Bütün asker ocağını bir birine katar. Askere gidişinin yılında bir de duyduk, çavuş olmuş. Bütün köy diz dövüyor. Yahu, askerlik beş, on yıl uzasa, Mirad yüzbaşı, binbaşı olacak. Bu askerliği iki yıl yapanlar, demek bu Mirad gibisini düşünmüş. İki yıl diyende askerden döndü. Cakasından yanına varılmıyor. Mirad Çavuş aşağı, Mirad Çavuş yukarı. Yahu biz, bununla Domuz Mirad'ken baş edemedik, çavuş Mirad olunca karşısında durulur mu, Hemi de öyle oldu. Hepimize aman çektiriyor, eskisinden kötü. Köylü toplandık, bu imansızın hakkından karı gelir, şunu bir eve-

relim de kulağı düşün, dedik. «Ben, dedi, bugüne bugün bir Çavuş Mirad'ım, hem istediğim kızı alırım, hem de on para başlık vermem» Şükr'ağa'nın kızını ister. Şükr'ağa, kişiden adam, bir tek kızı var, gül gibi kız. Köylü hep toplandık. Şükr'ağa'yı da aramıza aldık.

— Aman Şükr'ağa, ne olursa sende olur. El birliğiyle gel, şu azgını bir uslandıralım. Yoksa köyü ocağı bırakıp burdan kaçacağız. Bu Mirad, bize köy yerini dar etti. Kıza her kaç para başlık istersen, biz toparlayıp verelim, dedik.

Domuz Mirad'ı everdik. Herif, evlenince temelli azdı. Herkes işe gider, o köyde içer. Basar nağrayı:

— Ben bu köyün haracını alacağım. Sağ herifi ölmüş gösterip, tarlasını satarsınız. Ölmüş kariyı sağ gösterip, ölü kariyı everir, malına konarsınız. Alçaklar, beni besliyeceksiniz...

Sus, sus da besliyelim, sus... Susmaz. İçer içer, üzerimize varır. Bir akşam köy kahvesine toplandık. Domuz Mirad'ı aldık karşımıza:

— Oğlum Mirad Çavuş efendi, söyle, istediğin nedir?

— Beni bu köye muhtar yapmı demez mi?

Şu ite bak bir... Köyün adını temelli batıracak. Biz bunu muhtar yapmayınca kızdı:

— Muhtar yapmadınız, öyleyse imam yapın!... dedi.

Yahu, şöyle bir adamın arkasında namaza durulur mu? Mirad azdıkça azdı, azittikçe azıttı. Karıları dağa kaldırdı, evleri basar,

davarı çalar, harmanı yakar... Elinden aman dedik.

— Beni imam yapın, kurtuluş yok. Yoksa sizi bitiririm, diyor.

Hem de bitirir. O bizi bitireceğine, biz onu bitirelim, dedik. Domuz Mirad'ı evde uyurken el birliğiyle kısırdırıp, dağa çıkardık. Dayanın yiğitler, Allahını seven vursun... Sopalarla buna bir giriştik ki, hallaç pamuğu gibi attık. Hıh diye sopayı indiren:

— Al sana muhtarlık... diyor.

Hıh diye vuran:

— Al sana muhtarlık... diyor.

Bir silkindi, fırladı Yedi canlı köpek. O dayaktan sonra karşımıza geçti:

— Ben bir imam olayım da görün, koca gavatlar!... diye bağırdı, sallana sallana yürüdü gitti. Daha köye uğrama da, imam değil, keyhüllislâm ol...

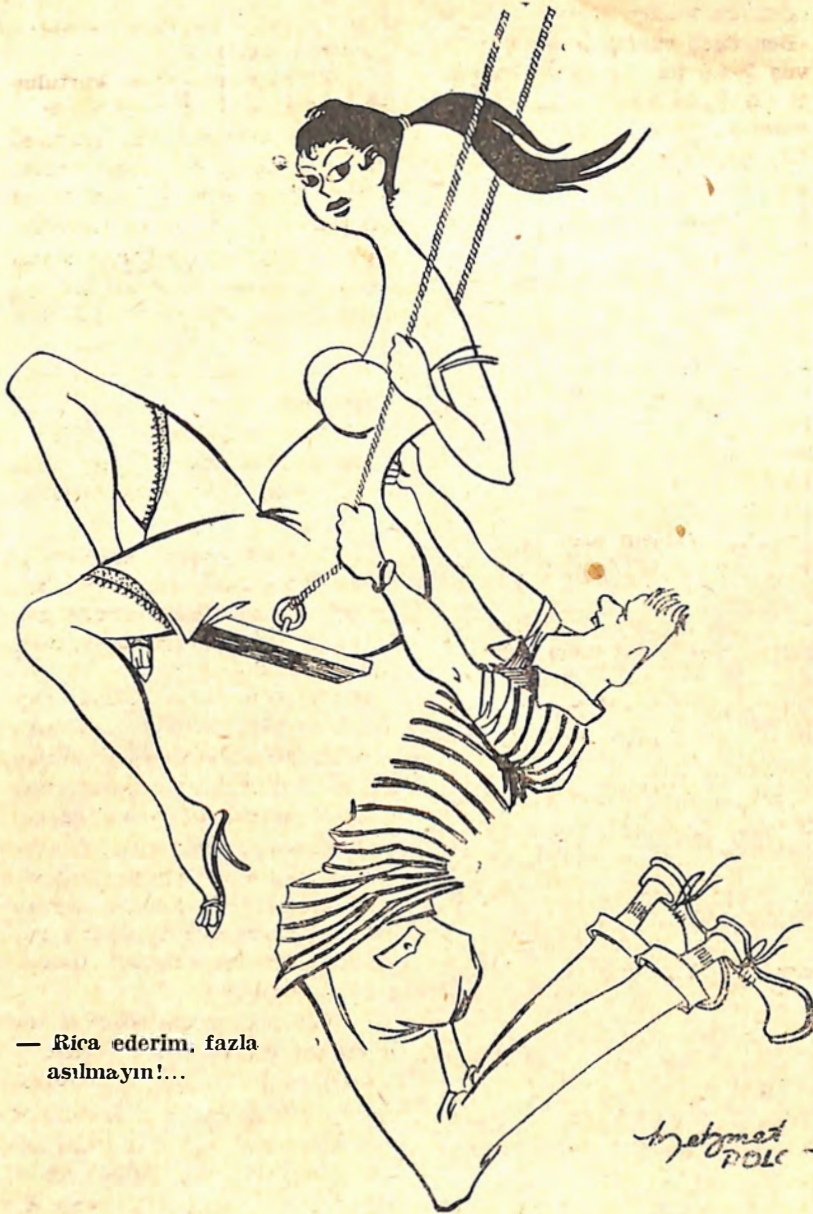
Hüsnin Ağa, biz bu belâdan buy lece kurtulduk. Köy bir ooh dedi. Aradan bir zaman geçti. Artık köyde Domuz Mirad'ın adı unutuldu. Ramazan geldi. Köy camisine Ramazan için bir hoca tuttuk. Mübarek bir adam. Elini bırak, ayağını öp. Ayağını bırak, elini öp. Hoca ama ermiş bir hoca. Her sözü bir keramet. Ramazandan sonra:

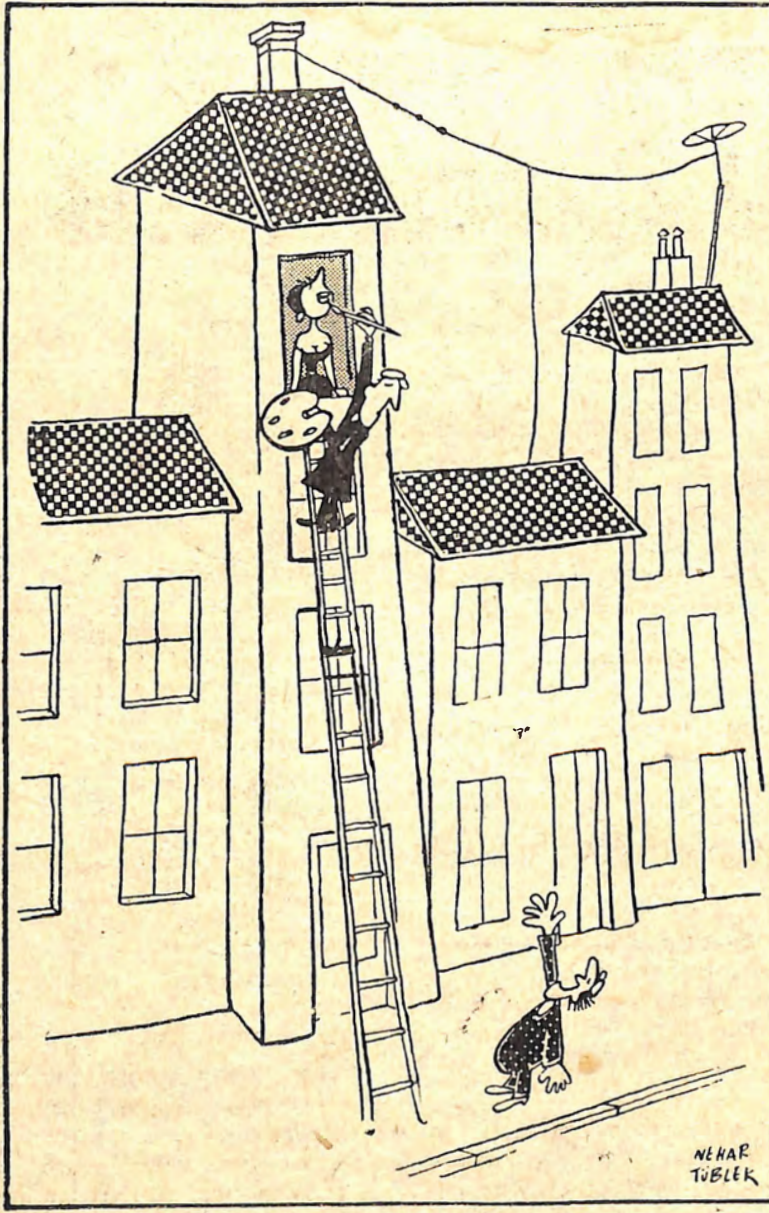
— Aman Hoca, ne istersen verelim, sen bizi bırakma... dedik.

Hoca bizi bırakmadı. Köyde kaldı. Gel zaman git zaman, bir gün köye, bize beş saat ötede bir köyden konuk geldi. Öğleye doğru camiden bir bağırma ki, cami yıkılıyor. Bir de camiye koştuk, komşu köyden gelen, bizim Hocayı yere yıkmış, basıyor tekmeyle.

— Eyvah... Yine Bahmet başladı!

— Ulan ben sana yalnız evleri boya dedim!...

En uslu kim?

Üç çocuk, anne ve baba sofa başında idiler. Anne yemekleri dağıtırken çocuklara:

— Bakın, dedi. Bundan sonra cumartesi günleri mükâfat dağıtacağım. Bütün hafta en uslu duran ve en çok söz dinliyeninize çok ci-ci ve güzel bir hediye vereceğim. Çocukların en küçüğü itiraz etti:

— Ama anneciğim bu haksızlık. Her hafta hediyeleri babam kazanacak demektir.

✱

Müthiş hakikat!

Büyük baba torununa Afrika hatıralarını anlatıyordu:

— Bir defasında hayatımı kurtarmak için tam 18 yam. yamla dövuştüm ve hepsini yere serdim.

Çocuk itiraz etti:

— Ama büyük baba geçen sene 8 yamyam demıştiniz.

Büyük baba güldü:

— Sen o zaman bu müthiş hakikate tahammül edecek yaşta değildin ki yavrucuğum çok küçüktün.

Dalgın!

Genç baba evinin etrafında çocuğunun arabasını dolaştırıp duruyordu. Evin üst kat pencerelelerinden birinden karısı seslendi:

— Kâmil!...

Fakat Kâmil o kadar işine dalmıştı ki:

— Beni rahat bırak! dedi. Çocuğu gezdiriyorum!

Aradan bir saat geçti. Karısı tekrar seslendi:

— Kâmil sevgilim!

Genç adam tekrar:

— Yahu dedi. Rahat vermedin!

Kadın:

— Evet! Ama sevgilim, diye izah etti. 2 saattir komşunun be-beğini gezdirip duruyorsun. Biraz da çocuğunu gezdiresene!

✱

Sen değil mi idin?

Ankara Ekspresine ilk defa binmişlerdi.

Genç adam içini çekerek:

— Sevgilim dedi. Tünelin bu kadar uzun olduğunu bilseydim seni öperdim. Genç kız hafif çığlık attı:

— Aman Allahım. Sen değil miydin o?...

TEKSAS'ın iklimi

AMERİKAN
MİZAHINDAN

Çeviren : Semiramis AYDINLIK

S ICAKTIR, soğuktur filân ama Teksas'ın iklimi gibisi yoktur! Orada dünyanın en sıhhatli ve uzun ömürlü insanları yaşar. Bunun da sebebi bu harika iklimdir tabii... Teksaslılar o kadar uzun ömürlü olurlar ki çok fazla yaşlananları ölebilmek için başka bir memlekete göç etmek zorunda kalır ve bu arada bir de vasiyetname hazırlarlar. Bu vasiyetnamelerinde öldükleri yerde gömülmeyi isterler, zira Teksas'a gömülürlerse iklimin güzelliği sebebiyle tekrar canlanıvermekten korkarlar.

Bir zamanlar Teksas'da büyük bir mezarlık yaptırıldı. Fakat seneler geçtiği halde hiç ölen olmadı. Belediye İdaresi bunun üzerine, Chicago'dan ödünç bir ceset isteyip hiç olmazsa bir defin merasimi yaptırmak istedi. Ceset geldi. Bu, tesadüfen azılı bir gangsterin ölüsü idi ve daha Teksas toprağına girer girmez canlandı ve Millî Bankayı soyup kaçtı. Bu hâdiseden sonra hu güzel sahayı mezarlık olarak bomboş bırakmaktansa 80 yaşından yukarı hanımlar için beyzbol sahası yapma kararı verildi.

Floridalı bir adamcağız hastalanmış, doktorlar kendisine iki hafta kadar Teksas'a gidip dinlenmesini tavsiye etmişlerdi. Bu iki haftalık istirahatden sonra memleketine dönen adamcağızın hastalığı nüksetti ve ertesi gün öldü. Cenazesi ve gelen üç arkadaşları kalan karısına bir şeyler söylemek ihtiyacını duydular. Biri:

— Tuhaf şey! dedi. Ne kadar güzel ve sıhhatli bir yüzü var.

İkinci adam:

— Sahiden de diye ilâve etti. Onu hiç bu kadar iyi görmemiş-tim.

Üçüncüsü ise:

— Tabii! dedi. İki haftalık Teksas seyahati kendisine çok yarımış da ondan...

Teksaslı mezarlıklar daima ölü-yü yakar ve küllerini gömerler. Zira eğer ceseti gömseler ölü derhal canlanır ve mezarıcı maaşından olur.

Teksasta şimdiye kadar ancak 7 kişi ölmüştür; bunlar da cenaze levazımatı satıyorlardı ve işleri o kadar fena gitmişti ki açlıktan öldüler.

Teksasta dolurulan bir tecrübe baloncu tesadüfen Miami'de patlamış ve etrafa yayılan nefis hava; tekerlekli iskemlelerinde ölümlü bekleyen 90 ı aşkın iki yüz meflûc adama şöyle tesir etmiştir ki bunlar derhal en yakın plajlara koşup oradaki güzel kızlarla sevişmeye başlamışlardır.

Bunu duyan bir Teksaslı, Doğuda yaşayan ve kanserden ölmek üzere olan annesini ziyarete geldiği zaman derhal otomobilinin yedek lastiğini alıp içeri getirmiş ve onun içindeki havayı te-neffüs etmesini hastaya söylemiştir. Teksas havası ölmekte olan kanserliyi derhal diriltmiş ve kadıncağı 90 yıl daha yaşamtıştır.

Teksas'a gelen bir turist orah-lardan birine sordu:

— Hakikaten buranın iklimi söylendiği kadar güzel mi?

— Tabii efendim. Meselâ ben buraya ilk geldiğim zaman konuşmuyordum, basımda iki üç tel saç vardı ve ağızda bir tek dişim yoktu. Yürüvecek halde değildim; beni kucakta taşırlardı.

— Ne divorsunuz! Peki ne zamandır buradasınız?

— Ben burada doğdum

İş başı

Amerikalılar Panama'da büyük bir fabrika kurnuşlar ve orada sekreter olarak çalışacak evsafa 20 Panamalı kadın bulabilmişlerdi. Bunlar yüksek ücretle bir kaç ay çalıştılar ve günün birinde hep birden işlerini bırakıverdiler. Müessese ne yapacağını şaşırılmıştı. Ne daha yüksek ücret ne de daha kısa mesai kartları gibi vaadler kadınları işlerine dönmeğe razı edebiliyordu. Bu kadınların ifadesine göre; çalıştıkları bu bir kaç ay içinde kazandıkları para ile gönüllerinin çektiği her şeyi satın almışlardı. Niye çalışsınlardı... Fabrika müdürü düşündü taşındı ve en nihayet kadınları işleri başına döndürecek çareyi buldu. Hepsine Chicago'nun en büyük elbise mağazalarından birinin resimli sipariş kataloklarından birer tane gönderdi.

Ertesi gün hepsi işlerinin başlarındaydılar.

(Amerikan)

Nasıl Milyarder Olunur?

Seksapel Cadısı:
AVA GARDNER

İlk talip!

Babası, yaramazlık ettiği için küçük Henry'yi bir temiz dövmüştü... Oğlan bir müddet burnunu çekerek ağladı, sonra mutfağa annesinin yanına geldi:

— Anne, dedi. Sana ilk evlenme teklifi yapan adam babam mıydı?

— Evet canıkom. Niye sordun?

— Hiç, dedi, Henry. Hemen evlenmeyip biraz beklesen daha iyi olurdu...

(Fransız)

Meşhur milyarder John Brown sayısız fabrikalarından birindeki işçileri karşısına toplamış, kendi yüksekçe bir yere çıkmış, elini yeleğinin içine hafifçe sokmuş ve bu k'âsık pozu ile bir söylev vermeye hazır vaziyette idi.

Bir iki öksürdükten sonra:

— Sevgili arkadaşlar! diye başladı. 25 senedir bu fabrikada bir arada çalışıyoruz. Bugün size, belki de bir çoğunuzun merak ettiği bir şeyi, nasıl milyarder olduğumu anlatacağım. Umarım ki içiniz de vereceğim bir kaç nâfiz nasihatımdan faydalananlar olur.

İşçiler:

— Yaşasın John Brown! Bravo, diye bağırıldılar

Öbürü devam etti:

— Evet, ne diyordum?... Ben hayata meteliksiz atıldım. Meteliksiz diyemem, zira cebimde tam bir metelik vardı. Yalnızdım, hiçbir dostum yoktu ve bir meteliğim vardı.

— Bravo, çok yaşa!...

— Ve ben bu küçücük servetimle ne yapabilirdim? Bir metelik ve bir de ben yapayalnız...

— Yaşasın John Brown!...

— Sonra bir manavın önünden geçerken elmalara imrendim. Manav bana bir metelikle elmaların en ham, en buruşuk ve en küçük olanını verdi. Şimdi bütün varım yoğun bu elma idi. Düşünün, kimsesiz, cebinde bir elmadan başka bir şeyi olmayan bir âdemoğlu...

— Bravo!. Bravo!...

— Sonra dostlarım, ben bu elmayı ovdum, sildim, tekrar ovdum. Elma öyle parladı, öyle parladı ki, onu başka bir manava 2 meteliğe sattım ve hayatımda ilk olarak servetimi iki misline çıkardım.

— Çok yaşa John Brown! Büyük kahraman! Bravo! Sonra n'oldu?..

— Sonra! diye anlatmasına devam etti meşhur milyarder. Sonra amcamdan bana bu büyük fabrikayı satın alma fırsatını veren ilk bir milyarlık mirasa kondum dostlarım!...

— ?...!

YAZISIZ

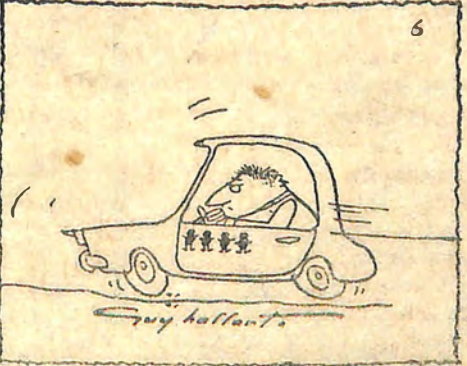
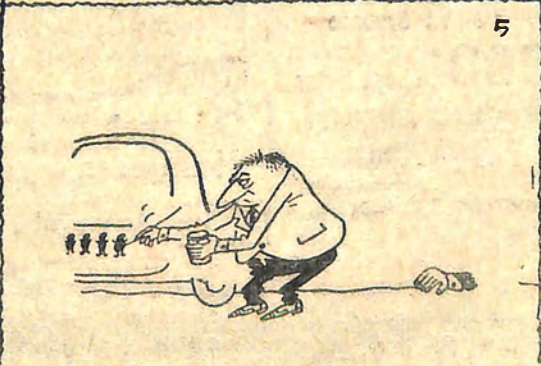
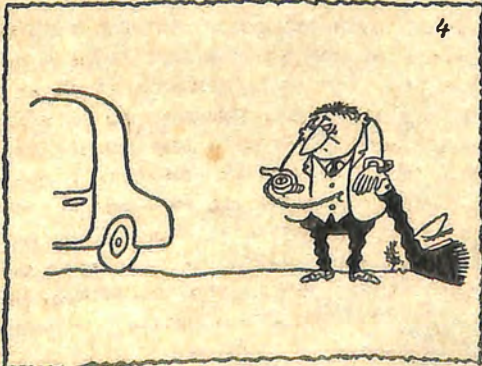
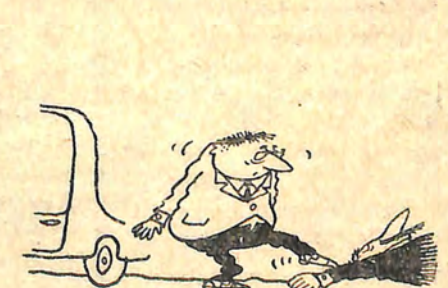
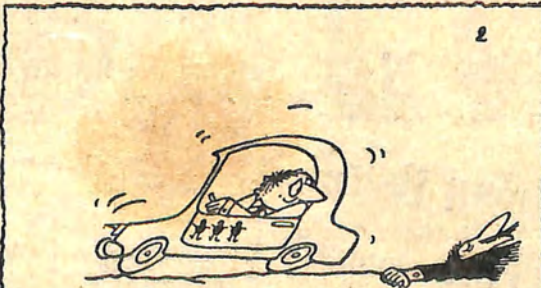
Acelelem yok!

Robert Benchley çok içki içer ve bilhassa martini, ka-deh elinden düşmezdi. Bir gün onun martiniyi ikinci derece cinle hazırladığını gören bir arkadaşı telâşla:

— Ne yapıyorsun Robert? dedi. Bu âdeta yavaş yavaş intihardır.

Benchley güldü:

— Benim de acelem yok zaten!.. (Kanada)

YAZISIZ

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 29 —

Ağız açık, bu izahatı dinleyen Hacı Beyin kafası bu esnada o kadar şeylerle meşguldü ki, işittiği sözlerin isabetini muhakeme edecek kudreti yoktu.

— Ver, mühürlüyeyim dedi... Bastı kalbini.

— 7 —

İmam, Emeti Hanımın vekili Hacı Rıza Beyle, Satılmışın vekili İzzetî Efendinin ortalarına oturmuş, beş altı kişiden ibaret hal-ka teşkil eden cemaate yüzü dönük olduğu halde, sordu:

— Allahın emrine, peygamberimiz efendimizin de sünneti seniyelerine tevfiikan müekkiliniz Emeti Hanımı talibi bulunan rifatlı Satılmış Efendiye tenkih ve tezwiç eylediniz mi?

Hacı Rıza Bey cevap verdi:

— Tenkih ve tezwiç eyledim.

Hoca, aynı suali «aldınız mı?» tarzında bir de İzzetî Efendiye tezwiç etti.

O da:

— Aldım. dedi.

Hazırın da bu alışverişe şahit olduklarını ikrar eyledikten sonra, dualar edildi, şerbetler içildi, kahvede Satılmış Efendiye, Hacı Beyin evinde de Emeti Hanıma müjdeciler koşturuldu.

On beş gün sonra da düğün yapılacak, Emeti Hanım kocasının evine gelin götürülecekti. İzzetî Efendi velinimetini, bittabi, paradan hiç bahis açmaksızın, kandırmıştı. Esasen bu bin altını o kendine ayırmıştı.

Nikâh kıyılır kıyılmaz, o gece Hacı Beyin evine, gûya tebrik ve silesiyle damladı.

— Cenabı Hak mes'ut ve mütehemmin eylesin! dedi. Yengemiz hanımefendiye de lütfen tarafımdan tebrik ediniz. Kızımıza da bil-hassa dualar ederim.

— Eksik olma, İzzetî Efendi!

Bir iki afaki sözden sonra, kâtip, bir iki hafif uksürdü

— Şimdi, dedi, gelelim diğer meseleye...

— Hangi mesele

— Velinimetin istihkakı olan bin lira...

Hacı Beyde şafak attı. Senedi verdiği günden sonra, o bir daha bu işi aklına bile getir emişti.

— Evet! dedi.

— Parayı hazırla da, yarın, yahut ki öbür gün, gelip alayım.

— Kız, gelin giderken, bizzat götürüp de verse olmaz mı, İzzetî Efendi yerinden sıçradı:

— Amaaan! Kadın elinden pa-

ra almak... Asla! Bunu zinhar yapmıyasın, Hacı Beyim! Bizim efendinin indinde bundan büyük şaibe olmaz. Hattâ, bu meseleye dair, sakın Emeti Hanım ileride dahi ağzını açıp da, ufacık bir tel-mihte bulunmasın.

— Lâkin, bin lira bu... Az para değil; biliyor musun?

— Nimet külfete göredir, Hacı Beyimiz. Önce başkası tarafından çiğnenmiş bir lokmayı yutmak kolay mı?

Hacı Bey gene kızardı.. Sustu. Vergi kâtibi, paralara kavuşmamak tehlikesi karşısında taar-ruza geçmişti.

— Düğünün ertesi sabahı, kızımın geri gelebileceğini düşün de, ona göre tereddüt et; dedi. Daha şimdiden böyle sözlerinde duramazlık edersen, efendiyi kızdırırız. Zaten bu iş aklı yarım yamalak yattı idi. Homurdanıp duruyor. Bütün ümidim nikâha at-folunan keramette ve kızımızın da becerikliliği ile dirayetindedir. Doğrusu, bu, Bir de, fazla olarak, suzünde durmıyacak olursan, bu iş daha çirkin bir şekilde bozulur

diye korkarım.

Hacı Beyin içinde bir kuşku yok değildi. Senedi, daha o zaman, pek çabuk ve iyice düşünmeden imzaladığına kanidi. Paralarının Satılmış Efendiye gitmiyeceğini, kâtibin cebine gireceğini, anlamıştı. Amma, ne yapsın? İş işden geçmişti. Herifin ne köpoğlu oldu. ğunu biliyordu. Bu kadar dolap gevirdikten sonra, Satılmışı kandırıp, kızı, gerdeğe girmeden bo-şatmağa da kadirdi.

Diğer taraftan, bin altını bir tahtada ödemek düşüncesi de, ev-lât acısı gibi yüreğini yaralıyordu.

Fakat ne çare?

— Peki! dedi. Yarın akşam ü-zeri buraya tekrar gel de bir çarene bakalım.

— Aman, Hacı Beyim! Çaresi maresi yok. Paraları tamam ha-zırla.

— Kolay. Sen hele yarın gel.

— Allaha emanet ol, Hacı Beyim!

— Uğurlar olsun!

Kâtip çıkıp gittikten sonra, Hacı Bey bir hayli düşündü. Kendi

kendine kızıyor, küfrediyordu. A-caba ne etse idi de, bu paramın yarısını olsun kurtarsa idi?

Bu düşünce ile sabahı etti.

Ertesi akşam, İzzetî Efendi ge-ne çıka gelince, Hacı Bey onu karşısına oturttu. Ve bu sefer, lâ-kırdıyı kendi açtı:

— İzzetî Efendi! dedi... Bira-der! Son zamanlarda, vaziyetimin biraz bozuldu. Geçen yılın âşar iltizamından, henüz alacaklarımı tamamiyle tahsil edemedim...

Vergi kâtibi bu mukaddemeden ürkmüş dokuz doğuruyordu. Ha-cı Bey devam etti:

— Sandıkta, sepette kaç param varsa, hepsini topladım, baktım... Senin istediğin kadarı bir türlü çıkışmıyor.

— Peki, ne olacak?

— Olacağı şu: Sana şimdilik haddim olmıyarak, üç yüz altın takdim edivereyim.

İzzetî Efendinin yüzü sapsarı kesilmiş, dudakları titremeğe baş-lamıştı. Yutkunmak istedi, yutku-namadi, ağzı kurumuştı.

— Nasıl olur? dedi. Ben bu ka-dar az bir parayı ona nasıl götü-rürüm? Ne derim?

— Vermeyince Mâbut, neylesin Mahmut?... Öyle değil mi?

— Bizinkisi öyle şeyden anlar mı?...

— Sen anlatırsan, neden anla-masın, ilâhî İzzetî Efendi? Zaten söz aramızda: Bu parayı sen kimseye verecek değilsin. Senin kendi keseceğine girecek helâ-lından verdiğim şu üç yüz lirayı güzel güzel al, safayı hatırla ye. Anamın ak sütü gibi helâl ol-sun!... Zaten, kızımıza kılavuzluk ettiğin için seni elbette ki boş bı-rakacak değildim. Gel de şu işi, şöylece tatlıya bağlamış olalım.

İzzetî Efendi hiç cevap vermi-yor, düşünüyordu. Hacı Beyin bu derece kurnaz olduğuna hiç mi hiç ihtimal vermemişti. Vay, hinoğlu vay!... Ne de ustalıklı hareket etmişti. Şimdi, kendisine karşı a-caba nasıl davranmak gerektiği?... Birdenbire, şaşkınlığını o kadar belli etmişti ki, inkâra mecali kal-mamıştı.

— Paraları ben götürüp, Satıl-mış Efendiye vereceğim... Kendim alımıyacağım...

Tarzındaki ıddiasında ısrar e-decek olsa, Hacı Beyin, baldızı vasıtasıyla keyfiyeti Satılmıştan tahkike kalkışması ve o zaman üç yüz liranın da üzerine oturması varitti. Nihayet, selâmeti, uzlaş-mada buldu.

(Devamı var)

1958 YILI IKRAMİYELERİ

675.000 Lira

Apartman Daireleri

ZENGİN Para IKRAMİYELERİ

20 Yıl Boyunca

500 Liraya kadar

AYLIK GELİR

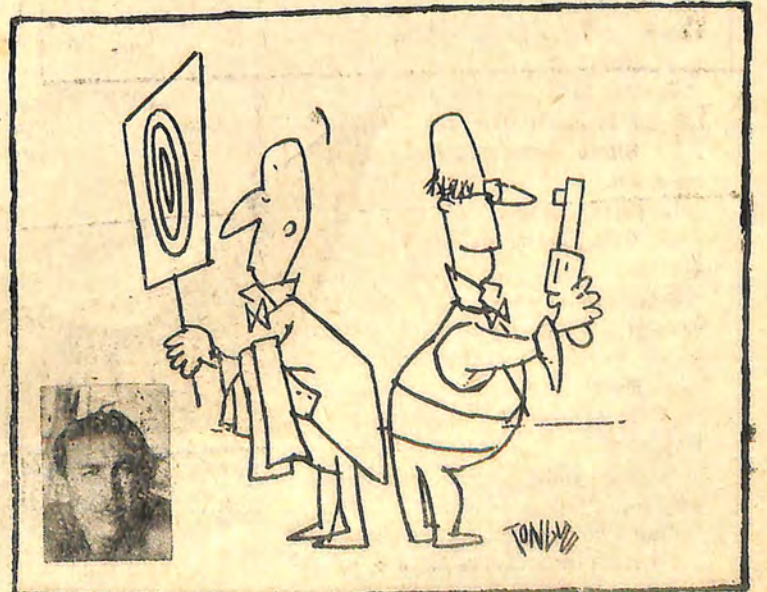
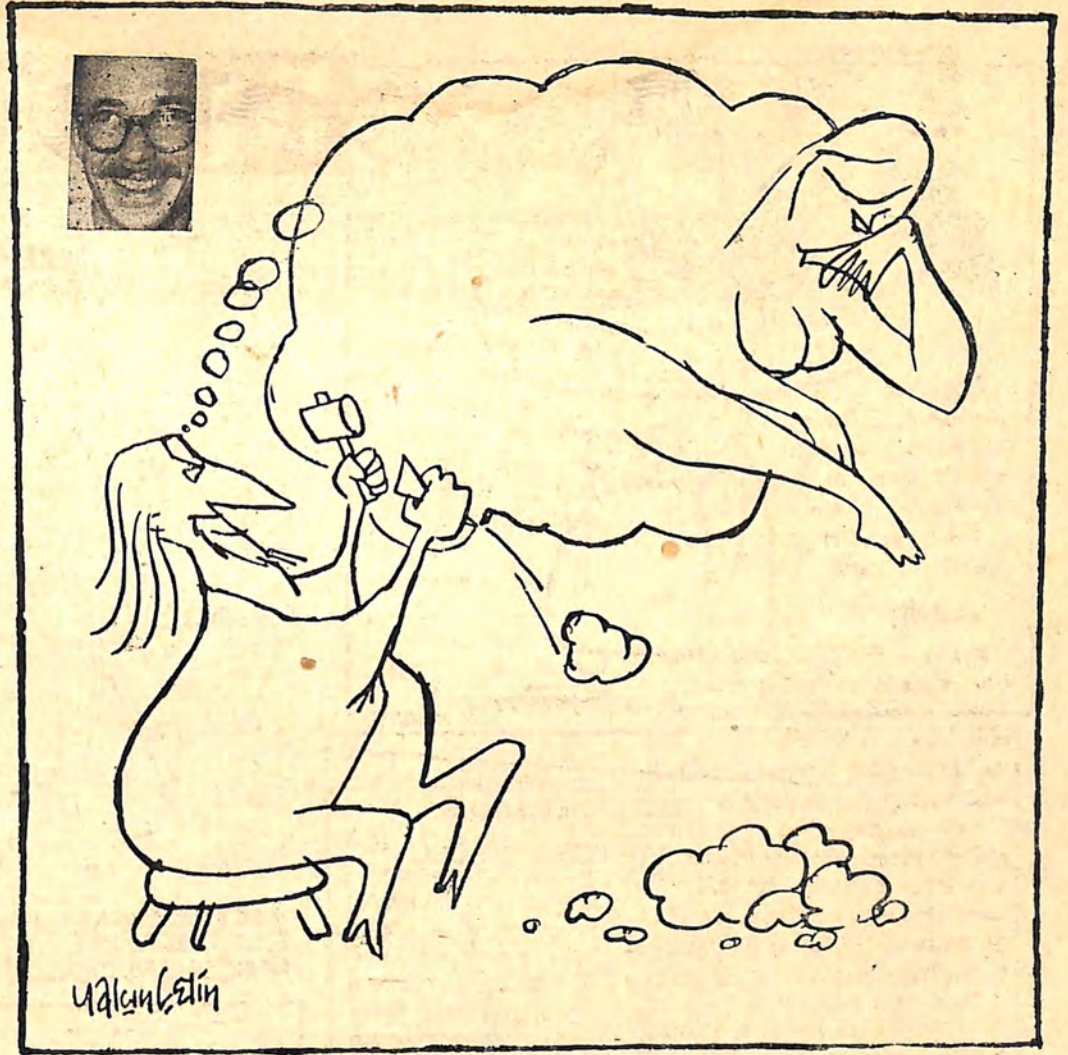
İkramiyeleri

Öğrenci Hesaplarına

TAHSİL İkramiyeleri

EMNİYET SANDIĞI

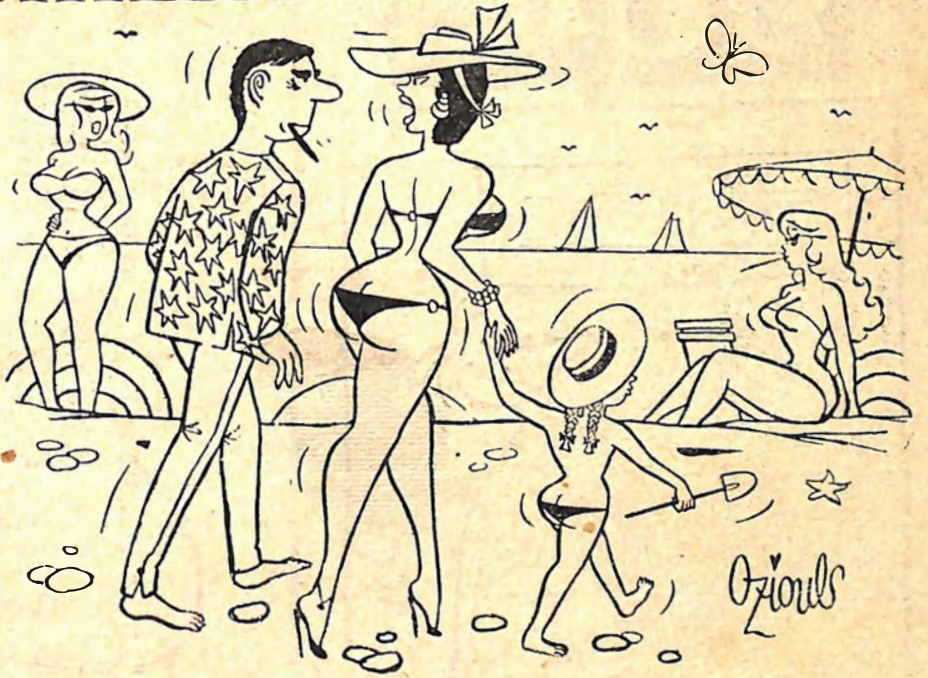
bize göre

YAZISIZ

Zeynep

Ozgur

- MAYON BİRAZ UZUN OLMUŞ GALİBA?
- AYOL O BENİM MAYOM DEĞİL Kİ, YENİ ELBİSEM.

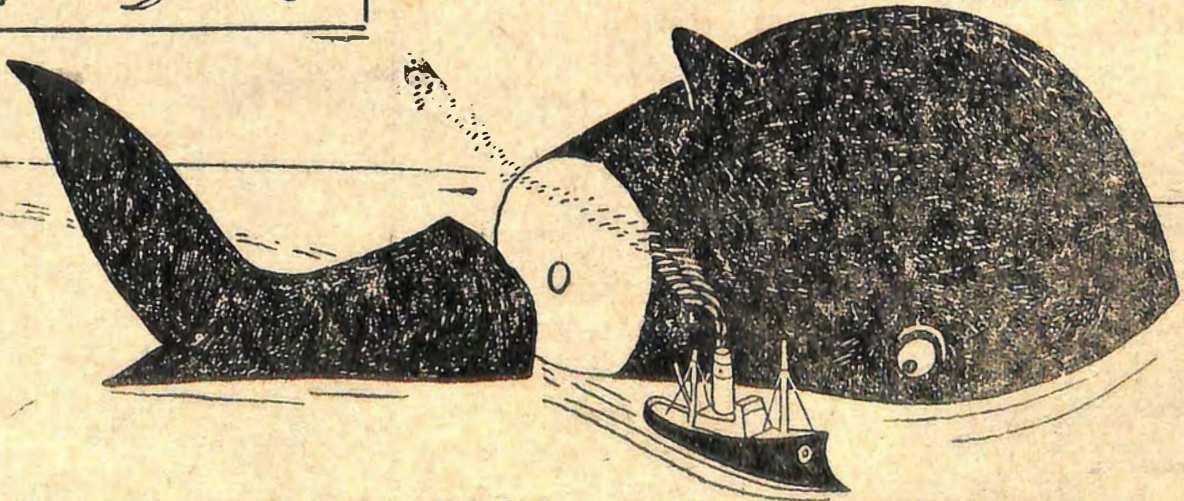
PICHARD

- ARTIK BANA MÜSRİF DİYEMEZSİN... BAK, ELLİ SANTİMLİK KUMAŞLA HEM KENDİME, HEM ÇOCUĞU MUZA BİRER MAYO YAPTIM.

Ozgur

- DENİZE GİRMİYECEK MİSİN?
- HAYIR... YEMEK ÜSTÜNE TUZLU SU HOŞUMA GİTMİYOR!...

YAZISIZ

YAZISIZ

Mesut aile!

Baba, rahat uyuyor!

Anne, rahat uyuyor!

Çocuk, rahat uyuyor!

Çünkü :

Hem Canları,
Hem Malları,
ölüme, yangına, kazaya
karşı sigortalıdır!

**Ankara
Sigorta**

Daima emrinizde ve
hizmetinizdedir!

Sahibi:
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden:
NEHAR TUBLEK

Hazırlayan :

Selâmi M. YURDATAP

T. C.
Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1958 yılı ikramiye plânında

3.000.000 Lira

Para,

3.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi

vardır.

AKBABA YAYINLARI
Göz Ucu ile Avrupa

Yazan :

YUSUF ZİYA ORTAÇ

FIATI: 1 LIRA

SUMERBANK

Hesap açtırana en fazla menfaat
temin eden Bankadır

Çocuğunuz

henüz okulda iken

**ÖMÜR BOYUNCA
BİR İRAT**
sahibi olabilir

Şimdiden kendisine

**TÜRK TİCARET
BANKASI**nda

bir

**İKRAMIYELİ GRUP
MEVDUATI HESABI**
açtırınız

**Bütün işleriniz
EMRİNİZDEDİR**

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Kapak baskısı:
ŞAKA MATBAASI

Tel: 22 72 99

Adres :
Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire: 8

Belediye - İstanbul

Telefon: 22 18 11

Abone Seneliği 37,5
Altı aylığı 19 lira

İ L Â N :

Arka Kapak içi
Sütun santimi (8) lira
Metin arası (10) lira

AKBAVA

— Rica ederim üstümü ıslatmayınız !